

Dosarul nr. 1a-2358/22 (1-17146884-02-1a-21122022)
Judecător: Livia Mitrofan

DECIZIE
În numele Legii

15 mai 2024

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău

Având în componența sa:

Președintele ședinței, judecător:

Oxana Robu

Judecători:

Silvia Gîrbu și Stelian Teleucă

Grefier:

Sergiu Nazarenco, Aliona Fîstîcan, Daniela Țurcanu

Cu participarea

Procurorului:

Oleg Popov, Svetlana Țurcanu

Avocatului:

Victor Mazniuc

A examinat în ședință publică în ordine de apel, apelul declarat de avocatul Vadim Marchitan în interesele inculpatului Marchitan Gheorghe împotriva sentinței Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 23 septembrie 2022 în cauza penală de învinuire a lui **Marchitan Gheorghe** *****în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod Penal al RM, și –

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

Judecarea cauzei penale în prima instanță de la 06.02.2017 – 23.09.2022;

Judecarea apelului la Curtea de Apel Chișinău de la 21.12.2022 – 15.05.2024;

Procedura citării a fost legal executată.

Avocatul Victor Mazniuc și inculpatul Marchitan Gheorghe au solicitat admiterea apelului în sensul declarat împotriva sentinței Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 23 septembrie 2022.

Procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Svetlana Țurcanu a solicitat respingerea apelului declarat de avocatul Vadim Marchitan în interesele inculpatului Marchitan Gheorghe împotriva sentinței Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 23 septembrie 2022, ca fiind nefondat.

Asupra apelului declarat de avocatul Vadim Marchitan în interesele inculpatului Marchitan Gheorghe împotriva sentinței Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 23 septembrie 2022, Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău –

CONSTATĂ:

1. Prin *sentința Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 23 septembrie 2022 inculpatul Marchitan Gheorghe ***** (născut la data de *****)* a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) din Codul penal.

S-a liberat Marchitan Gheorghe ***** de răspundere penală, în temeiul art. 53 lit. g) și art. 60 din Codul penal, în legătură cu survenirea prescripției tragerii la răspundere penală.

S-a încetat procesul civil intentat în baza cererii de chemare în judecată depusă de către Procuratura Anticorupție împotriva lui Marchitan Gheorghe privind anularea ordonanței judecătorești din 18.03.2011 (nr. 2p/o-626/2011) a Judecătorei ***** , în temeiul art. 165 lit. a) din Codul de procedură civilă.

Corpul delict - materialele cauzei civile nr.2p/o-626/2011 la cererea Compania „Valemont Properties LTD” Limited, urmează a fi păstrat la materialele cauzei penale pe durata păstrării dosarului penal.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că, Marchitan Gheorghe ***** , exercitând în perioada anului 2011 funcția de judecător al Judecătorei ***** , fiind la momentul comiterii infracțiunii persoană cu înaltă funcție de răspundere (conform legii în vigoare în anul 2011), adică persoană cu funcție de demnitate publică al cărei mod de numire este reglementat de art.116 alin.(2) din Constituția Republicii Moldova și de art. 11 alin.(1) din Legea nr.544 din 20.07.1995 „cu privire la statutul judecătorului”, având în virtutea acestei funcții permanent drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor autorității publice, acceptând benevol restricțiile impuse de actele normative pentru a nu fi comise acțiuni ce pot conduce la folosirea situației de serviciu și a autorității sale în interese personale, de grup și în alte interese decât cele de serviciu,-

- contrar prevederilor art.2 alin.(3) al Legii „cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică” nr.199 din 16.07.2010, din care rezidă că persoana cu funcție de demnitate publică este obligată să respecte Constituția Republicii Moldova, legislația în vigoare, să respecte cu strictețe drepturile și libertățile cetățenilor, să îndeplinească cu responsabilitate, obiectivitate și promptitudine în spirit de inițiativă și colegialitate toate atribuțiile de serviciu, să respecte normele de conduită profesională prevăzută de lege, să respecte regulamentul intern, contrar principiilor legalității, respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, imparțialității și nediscriminării,

- contrar dispoziției art. 15 alin. (1), (2) al Legii „cu privire la statutul judecătorului” nr. 544 din 20.07.1995, din care rezidă că judecătorul este obligat să fie imparțial; să asigure apărarea drepturilor și libertăților persoanelor, onoarei și demnității acestora; să respecte întocmai cerințele legii la îndeplinirea justiției și să asigure interpretarea și aplicarea uniformă a legislației; să se abțină de la fapte care dăunează intereselor serviciului și prestigiului justiției, care compromit cinstea și demnitatea de judecător, provoacă îndoieli față de obiectivitatea lor, a comis

acțiuni care au subminat autoritatea și prestigiul justiției, discreditând înalta funcție de judecător, generând o imagine negativă a sistemului judecătoresc al Republicii Moldova pe plan internațional și pierderea încrederii în instanțele de judecată la nivel național, a săvârșit infracțiunea de pronunțare cu bună-știință a unei hotărâri contrare legii în următoarele circumstanțe:

La Judecătoria ***** în data de 14.03.2011 a fost înregistrată cererea companiei Valemont Properties LTD, 25/24 Gracechurch Street London EC3V OEH United Kingdom (din numele căreia acționa Bogdan Kuchay, însă în lipsa unei procuri traduse și legalizate corespunzător), cu privire la încasarea sumei de 200 mln. dolari SUA în mod solidar de la debitorul Augela Systems LLC, ID No JC 335847, Cornwall Buildings,45- 51Newhall Street, Office 330,Birmingham, West Midlands, B3,UK și fidejursorii: Pavlenko Alexandru, cu domiciliul în R.Moldova, *****, IDNP *****; 000 «ОРИОН», Federația Rusă, or. *****, IDNO *****; ООО «ЗилБер», Federația Rusă, or. *****, IDNO *****, datele respective fiind înscrise în cererea privind eliberarea ordonanței judecătorești.

Astfel, la cererea companiei Valemont Properties LTD, pretinsul reprezentant al creditorului Bogdan Kuchay, a anexat acte în copii neautentificate în mod corespunzător (în limba engleză și în limba rusă), și anume: copia actului de prezentare a cambiei spre plată, copia răspunsului de la reprezentanții ООО «ЗилБер», ООО «ОРИОН», Pavlenko Alexandru, Augela Systems LLC, copii de procuri generale pe numele lui Bogdan Kuchay și Koruts Viktor, întocmite în limba engleză, dar fără traducere și fără a fi supralegalizate de statele de origine, adică Federația Rusă, Marea Britanie ori de alte state de origine, precum și fără a fi supralegalizate de misiunea diplomatică sau de oficiul consular al Republicii Moldova în statul de origine, fie de misiunea diplomatică sau de oficiul consular al statului de origine în Republica Moldova și, ulterior, în ambele situații, de Ministerul Afacerilor Externe al Republicii Moldova, cât și fără a fi traduse în limba de stat prin neautentificarea traducerii în modul stabilit.

Deopotrivă, la cerere nu au fost anexate careva acte sau documente care să confirme că cet. Pavlenko Alexandru, a.n.*****, își are domiciliul în or. *****, așa cum la materialele cauzei civile lipsesc careva confirmări în acest sens.

La fel, nu au fost anexate alte acte ce ar confirma existența relațiilor civile între părți care au generat existența datoriei și eliberarea cambiei de către Augela Systems LLC, cât și alte acte obligatoriu necesare potrivit legislației procesual civile a Republicii Moldova.

Cererea indicată supra, a fost înregistrată conform modului stabilit în Programul integrat de gestionare a dosarelor (PIGD), cauzei civile fiindu-i atribuit numărul manual: 2-626/11 (număr generat de program 18-2-426-14032011) care a fost repartizată aleatoriu, la data de 14.03.2011 prin intermediul PIGD, spre examinare judecătorului Gheorghe Marchitan.

În continuare, la 18.03.2011, într-un termen relativ scurt de la recepționarea acestei cereri, judecătorul Marchitan Gheorghe, conștientizând consecințele prejudiciabile ale faptei sale, fără a supune unei verificări reale a cererii creditorului și a actelor anexate la aceasta, aflându-se în or. ***** și fiind în exercițiul funcției de magistrat, contrar prevederilor art. 137 alin.(1), 138 alin.(4), 139 alin.(1), 344 alin.(1), 347 alin.(3) și (4), 466 alin. (1), (2), (3) și (5) din Codul procedură civilă și art.39, 40 al Legii cambiei nr.1527 din 22.06.1993, a pronunțat și semnat cu bună-știință o hotărâre care ia forma unui act de dispoziție judecătorească - ordonanța judecătorească nr.2-626/11 din 18.03.2011, prin care a admis cererea Valemont Properties LTD de încasare solidară a sumei de 200.000.000 dolari SUA de la preținșii debitori, în pofida existenței criteriilor prevăzute de art.348 alin.(1) și (2) și 349 alin.(1) din Codul de procedură civilă, pentru care era obligat să nu dea curs cererii și să refuze primirea cererii de eliberare a ordonanței judecătorești.

Concomitent, judecătorul Marchitan Gheorghe conștientizând faptul pronunțării neîntemeiate a ordonanței judecătorești, întru a nu deconspira acțiunile sale și de a nu crea suspiciuni rezonabile a implicării sale în actul de justiție dincolo de limitele legii, premise ce ar fi pus la îndoială actul de dispoziție judecătorească ce l-a pronunțat, contrar pct.10) al Instrucțiunii cu privire la ținerea lucrărilor de secretariat în judecătoria și curțile de apel aprobate prin hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 473/21 din 18.12.2008, a acceptat și anexat la dosar, înscrisuri pretins a fi prezentate din partea preținșilor debitori, care nu au fost înregistrate în instanța de judecată în modul prevăzut de instrucțiune, la fel acceptând de la persoane necunoscute și anexând la dosar factura privind achitarea taxei de stat din numele creditorului, ce datează din 17.03.2011 (pe când data depunerii/înregistrării cauzei civile în cancelaria instanței fiind din 14.03.2011).

Ulterior, respectiva ordonanță judecătorească datată din 18.03.2011, a fost prezentată de persoanele neidentificate executorului judecătorească Svetlana Mocan, care prin încheierea datată din aceeași dată, adică din 18.03.2011, a dispus intentarea procedurii de executare. Drept urmare, în temeiul ordonanței judecătorești nominalizate supra, executorul judecătorească Svetlana Mocan a dispus transferul mijloacelor bănești respectivi către creditor.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Marchitan Gheorghe a comis infracțiunea prevăzută de art.307 alin.(1) din Codul penal, adică pronunțarea cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii.

3. Împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 septembrie 2022 a declarat apel avocatul Vadim Marchitan în interesele inculpatului Marchitan Gheorghe prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima

instanță prin care inculpatul Marchitan Gheorghe învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod Penal să fie achitat, pe motiv că, în acțiunile acestuia nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii, pe motiv că, nu a fost constatată existența faptei infracțiunii, precum și în temeiul faptului că, inculpatul nu poate fi tras la răspundere penală în baza art. 307 alin. (1) Cod Penal, din motivul că, a fost deja scos de sub învinuire pe aceeași faptă, cu dispunerea reabilitării depline a inculpatului.

În motivarea cerințelor sale s-au invocat următoarele aspecte:

- partea apărării invocă încălcări severe ale prevederilor legale, ale practicii judiciare naționale și internaționale, absența componentei de infracțiune și a unui probatoriu pertinent, concludent, util și veridic. Invocă apărarea încălcarea severă a drepturilor și intereselor legale ale învinuitului Marchitan Gheorghe inclusiv prin ignorarea autorității lucrului judecat și caracterului obligatoriu al actului judecătoresc irevocabil, prin interpretarea extensivă și defavorabilă a legii penale, prin lipsa descrierii clare în actul de acuzare a circumstanțelor de fapt despre natura acuzației, solicitând asupra acestora pronunțare motivată potrivit art. 29 alin. (4) Cod de procedură penală. În opinia apărării, acuzațiile nu se bazează pe probe exacte, îndoielile și divergențele apărute nu a fost posibil a fi înlăturate, iar în urma cercetării judecătorești și examinării vinovăția inculpatului Marchitan Gheorghe în săvârșirea infracțiunii incriminate nu a fost confirmată incontestabil prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată;

- analiza imparțială și aprecierea la justa valoare a cumulului probelor cercetate în ședința judiciară nu confirmă existența elementelor infracțiunii, dar demonstrează cert și univoc nevinovăția inculpatului Marchitan Gheorghe, implicit admiterea încălcării severe a prevederilor constituționale și practicilor judiciare instituite;

- afirmațiile părții acuzării nu sunt de natură a convinge pe un observator obiectiv, o instanță independentă și imparțială că acțiunile inculpatului Marchitan Gheorghe ar fi îndreptate direct spre pronunțarea cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri contrare legii sau oricărei alte infracțiuni. Complementar, acuzațiile aduse lui Marchitan Gheorghe sunt nefondate, contrare cu bună-știință și încalcă grav dreptul constituțional la apărare, atentează la autonomia judecătorului la adoptarea deciziei judecătorești;

- inculpatul Marchitan Gheorghe nu recunoaște vina în comiterea pretinsei infracțiuni, a declarat că la emiterea actului judecătoresc - ordonanței din 18 martie 2011, a acționat legal și a respins consecvent acuzațiile aduse;

- în fapt, prin ordonanța din 18 martie 2011, în dosarul nr. 2p-626/211, judecătorul la Judecătoria ***** Marchitan Gheorghe a admis cererea creditorului privind încasarea în mod solidar de la debitori suma împrumutului de 200 mii dolari SUA, cu încasarea taxei de stat. La soluționarea cererii privind eliberarea

ordonanței judecătorești circumstanțele importante pentru soluționarea cererii creditorului au fost constatate și elucidate pe deplin, au fost dovedite cu probe veridice și suficiente, concluziile expuse în ordonanță sunt conforme cu circumstanțele pricinii, iar normele de drept material - art. 867, 871, 872 Cod civil (în vigoare la acel moment) au fost aplicate corect, implicit art. 3 alin. (1) al Legii taxei de stat Nr. 1216 din 03 decembrie 1992;

- prin înscrisurile anexate la dosar, debitorii au recunoscut datoria încasată prin ordonanța judecătorească și cheltuielile de judecată, iar ulterior nu au înaintat obiecții împotriva pretențiilor admise, la emiterea ordonanței a fost valorificată pertinenta și admisibilitatea probatoriului prezentat de către creditor, acesta a dovedit circumstanțele pe care le-a invocate drept temei al pretențiilor sale;

- la emiterea ordonanței au fost respectate prevederile art. 4 și 5 ale Codului de procedură civilă, ordonanța adoptată asigură accesul liber la justiție. Ordonanța emisă este perfect legală din considerentul că faptele invocate de creditor - ale încheierii contractului de împrumut, contractelor de fidejusiune, existența obligațiilor asumate, nerambursarea împrumutului în termenul convenit, existența datoriilor contractuale, confirmate documentar, pe lângă faptul că debitorii nu le-au negat, recunoscând datoria, nu au fost combătute nici de către partea acuzării;

- potrivit circumstanțelor cauzei, debitorul a recunoscut suma încasată prin ordonanța judecătorească, fapt confirmat în Nota explicativa a CSJ (vol. I, f.d. 205-206) și prin documentele dosarului civil;

- la emiterea ordonanței a respectat prevederile în vigoare ale art. 44-354 Cod de procedură civilă, regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, apreciindu-le după intima convingere, bazată pe cercetarea nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege;

- opune inculpatul Marchitan Gheorghe că a stabilit corect natura relațiilor stabilite între părți, a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru justa soluționare a pricinii, a interpretat și a aplicat corect normele de drept material, a verificat și apreciat corect probele prezentate, a dat o apreciere corectă argumentelor creditorului, pretențiile formulate just fiind admise, impunându-se concluzia de a considera cererea privind emiterea ordonanței judecătorești admisibilă. Potrivit prevederilor în vigoare ale art. 344 Cod de procedură civilă, ordonanța judecătorească este o dispoziție dată unipersonal de judecător, în baza materialelor prezentate de creditor, privind încasarea de sume bănești sau revendicarea de bunuri de la debitor în pretențiile specificate la art. 345. Ordonanța judecătorească din 18.03.2011 a fost emisă, fiind prezent cazul în care pretenția rezulta dintr-un act juridic încheiat printr-un înscris simplu, iar legea nu dispune altfel, situație stipulată prin art. 345 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă;

- cererea depusă în Judecătoria ***** la 14.03.2011 de către Bogdan Kuchay, care acționa din numele „Valemont Properties LTD” în baza procurii și înscrisurile anexate corespund cerințelor legale, iar partea acuzării încearcă să inducă în eroare instanța prin alegațiile ce țin de pretinsa neautentificare corespunzătoare, supralegalizare în statele de origine, fără traducere și neautentificare a traducerii în modul convenit, pretinzând încălcarea prevederilor art. 139, 466 Cod de procedură civilă, deoarece contractul de împrumut, contractele de fidejusiune etc. nu cad sub incidența condițiilor stipulate la art. 466 Cod de procedură civilă care se referă exclusiv la acte oficiale eliberate, redactate sau legalizate de autorități competente străine, traduse cu autentificarea traducerii în modul stabilit și supralegalizate pe cale administrativă;

- în actuala procedură aspectele la care se referă presupunerile acuzării cu privire la probe și modul de apreciere a probatoriului, sugestiile privind soluția care urma a fi adoptată, nu pot fi puse în discuție, deoarece în condițiile art. 118 alin.(3) Cod de procedură civilă, circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii au fost determinate definitiv de judecătorul Judecătoriei ***** , Marchitan Gheorghe pornind de la pretențiile creditorului și absența obiecțiilor debitorului și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural aplicabile, iar ordonanța emisă are autoritatea lucrului judecat;

- ordonanța din 18 martie 2011, în dosarul nr.2p-626/2011 este conformă cadrului legal și practicii judiciare instituite, legală, întemeiată și motivată, are la bază principiile generale ale efectuării justiției și egalitatea cetățenilor în fața judecății și a legii, implicit dreptul la un proces echitabil și asigură disponibilitatea în drepturi a participanților la proces. Ordonanța judecătorească din 18.03.2011 a devenit irevocabilă prin neatacare, fiind prezumată absolut legală, respectiv nu există și nu poate exista o confirmare juridică a faptului că ordonanța judecătorească ar fi contrară legii, iar în absența unei asemenea confirmări juridice, temeiul intervenirii răspunderii în baza art. 307 Cod penal vădit nu există. Ordonanța judecătorească din 18 martie 2011 este în vigoare până în prezent, ca urmare acuzațiile constituie aprecieri arbitrare, total lipsite de probatoriu care pun în mod inadmisibil la îndoială autoritatea și legalitatea lucrului judecat (vol.1, f.d. 143-145);

- instanța inferioară a respins argumentele apărării privind încălcarea principiului preemțiunii dreptului indicând că aceste critici ar fi formulate într-o manieră evazivă care nu combate caracterul infrațional al acțiunilor inculpatului. Cu referire la argumentele apărării precum că actul de dispoziție nu a fost contestat, că acesta este irevocabil, este în vigoare, instanța de judecată consideră criticile în cauză ca fiind formulate într-o manieră evazivă, care nu combat caracterul infrațional al acțiunilor inculpatului, iar lipsa interesului debitorilor de a

contesta ordonanța judecătorească nr. 2p-626/11, nu poate fi temei de absolvire de răspundere a judecătorului în condițiile în care ar fi constatată intenția judecătorului de a emite ordonanța în cauză contrar normelor de drept;

- instanța inferioară menționează Hotărârea Curții Constituționale nr.12 din 27.03.2017 - în situația incriminării faptei prevăzute la art. 307 din Codul penal, desființarea de către instanța de judecată ierarhic superioară a actului de dispoziție vizat, în cadrul unui control de legalitate realizat în ordinea de atac prevăzută de legislația procedurală, nu ar fi o condiție imperativă pentru constatarea faptei infracționale (pag. 10-11 din Sentința din 23.09.2022);

- aprecierile sunt eronate, deoarece hotărârea Curții Constituționale nr. 12 din 27.03.2017 nu conține asemenea statute, iar Curtea a menționat că o hotărâre judecătorească anulată în instanță superioară nu implică în mod automat răspunderea judecătorului, cu atât mai mult răspunderea penală (§ 76. 89) a reiterat că anularea sau modificarea unui act judecătoresc nu constituie în sine temei pentru răspunderea judecătorului, impunând-se condiția suplimentară de a se demonstra că judecătorul a acționat cu rea-credință, adică cu intenție sau din culpă gravă, iar constatarea celui de al doilea aspect - rea-credința, mai ales când este vorba despre răspunderea penală, nu este admisibilă, dacă actul judecătoresc este irevocabil;

- instanța inferioară a reținut că standardele europene în domeniul protecției independenței judecătorului fac doar o singură excepție de atragere la răspundere penală a judecătorilor și anume când ilegalitatea a fost comisă în mod intenționat, iar amploarea neajunsurilor și în special atitudinea judecătorului față de sfidarea crasă a principiilor de drept, operativitatea derulării acțiunilor de la înregistrarea cererii până la executarea ordonanței, ar exclude orice dubiu asupra intenției reale de a sfida ordinea de drept, de a ignora cu bună-știință prevederile aplicabile speței;

- potrivit sentinței atacate, atitudinea inculpatului față de aceste carențe ar veni să confirme că în realitate scopul era de a da curs solicitărilor Valemont Properties LTD și nicidecum de aplica legea, de a respecta spiritul legii;

- apărarea opune că la materialele cauzei penale lipsește actul judecătoresc de dispoziție a instanței ierarhic superioare care ar fi verificat legalitatea ordonanței judecătorești din 18 martie 2011, or, până la pronunțarea soluției instanței de control judiciar, actul judecătoresc se bucură de prezumția absolută de legalitate. Punerea în discuție de către partea acuzării a legalității soluțiilor judiciare irevocabile este reprobabilă, arogarea competențelor de control judiciar creează o stare de incertitudine și nesiguranță a raporturilor juridice, subminând încrederea în justiție din partea justițiabililor. Unica autoritate în drept a aprecia legalitatea unei hotărâri judecătorești este doar instanța de control judiciar, investită în modul prevăzut de lege. În viziunea apărării, prin sentința pronunțată s-a recurs la interpretări eronate ale legislației pentru justificarea unor măsuri vădit ilegale,

încălcând principiul statului de drept consacrat în Constituție, care impune respectarea necondiționată a hotărârilor judecătorești definitive de către toți subiecții, fără excepții în acest sens;

- în esență, acuzațiile imputate inculpatului Marchitan Gheorghe constituie o desconsiderare inadmisibilă a actului de înfăptuire a justiției - ordonanța judecătorească, emisă la 18 martie 2011, devenită irevocabilă, are autoritatea lucrului judecat, iar sentința pronunțată constituie un precedent periculos, care subminează autoritatea și prestigiul justiției. Ordonanța judecătorească din 18 martie 2011, devenind irevocabilă, nimeni, în afara instanțelor judecătorești, în ordinea și procedura stabilită de atac, nu este în drept să se implice în examinarea cauzelor în instanțele judecătorești competente sau să se expună asupra legalității și temeiniciei hotărârii adoptate;

- concomitent, prin darea de aprecieri legalității ordonanței definitive și obligatorii, emise de judecător, instanța inferioară își asumă competențe nespecifice, deoarece ordonanța judecătorească din 18 martie 2011 poate fi controlată și reexaminată exclusiv de instanța judecătorească competentă, doar în temeiul obiecțiilor părților, în termenul prevăzut și în ordinea stabilită de Codul de procedură civilă și de alte legi. Fiind o hotărâre legală în fond, necontestată de debitor, executată în ordinea stabilită, ordonanța judecătorească din 18 martie 2011 nu poate fi pusă în discuție, prin invocarea unor motive formale și prin depășirea cadrului legal, or, procesul penal se reglementează de prevederile Constituției Republicii Moldova, care impun obligația respectării hotărârilor judecătorești definitive;

- consideră apărarea, că a avut loc încălcarea rigorilor art.120 din Constituția Republicii Moldova, art. 16 Cod de procedură civilă, potrivit cărora ordonanțele definitive, precum au caracter obligatoriu. Potrivit art. 19 Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească emisă în pricină civilă poate fi controlată și reexaminată numai de instanța judecătorească competentă, în ordinea stabilită. În condițiile art. 118 Cod de procedură civilă, circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii sunt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate, iar art. 122 Cod de procedură civilă stipulează, că faptele invocate de una din părți nu trebuie dovedite în măsura în care cealaltă parte nu le-a negat;

- de asemenea, în condițiile art. 19 alin. (3) Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20.07.1995 inviolabilitatea judecătorului, judecătorul nu poate fi tras la răspundere pentru opinia sa exprimată în înfăptuirea justiției și pentru hotărârea pronunțată dacă nu va fi stabilită, prin sentință definitivă, vinovăția lui de abuz criminal, condiție indispensabilă vădit încălcată;

- mai mult ca atât, la 30 septembrie 2020 procurorul în Procuratura Anticorupție Mirandolina Sușițaia a dispus scoaterea apelantului de sub urmărire penală din motiv că fapta învinuitului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de alin.(5) art.42, lit.b) alin.(3) art.243 Cod penal. Respectiv, condiția impusă de lege nu este respectată și prin urmare nu pot fi tras la răspundere (vol. 3, f.d. 107-113);

- în aceeași ordine de idei, apărarea invocă prevederile Hotărârii Curții Constituționale Nr. 22 din 05 septembrie 2013 pentru controlul constituționalității unor prevederi referitoare la imunitatea judecătorului - esența independenței judecătorului rezidă în autonomia acestuia la adoptarea deciziilor judecătorești. Aceasta presupune că judecătorul urmează să fie ocrotit și să-i fie garantat că la judecarea cauzelor, atribuție conferită de Constituție, el nu va fi supus persecuțiilor și nu poate fi antrenată urmărirea penală pentru modul de interpretare a legii, de apreciere a faptelor sau evaluarea probelor, cu excepția cazurilor de rea-credință (p. 50 și 59);

- în esență, judecătorul Marchitan Gheorghe a fost condamnat pentru opinia sa exprimată în înfăptuirea justiției, contrar garanțiilor procesuale instituite de normele constituționale, Codul de procedură civilă și Codul de procedură penală, ce asigură respectarea principiilor privind înfăptuirea justiției numai de către instanțele judecătorești competente, caracterul obligatoriu al hotărârilor judecătorești irevocabile, instanța inferioară a procedat la verificarea modului de interpretare a legii, de apreciere a faptelor și evaluare a probelor, legalitatea ordonanței judecătorești din 18 martie 2011 și a pus la îndoială inadmisibilă forța juridică a actului judecătoresc irevocabil exceptat din lista exhaustivă a dispoziției art.307 Cod penal, declarându-l contrar legii;

- instanța inferioară a pus semnul egalității între ordonanță și hotărârea judecătorească, în sensul art. 307 Cod penal, apelând la dispoziția art. 120 din Constituția Republicii Moldova care prevede că este obligatorie respectarea sentințelor și a altor hotărâri definitive ale instanțelor judecătorești. Din textul dispoziției constituționale, prima instanță eronat a concluzionat că norma „prevede expres două noțiuni generice a actelor judecătorești de dispoziție: sentința și hotărârea”, de aceea „este lipsit de orice dubiu că ordonanța reprezintă o hotărâre. Abordarea este admisibilă într-un text de normă constituțională, care nu are sarcina de a enumera exhaustiv toate actele judecătorești emise de instanțele de judecată, accentul fiind pus, de fapt, pe consfințirea principiului menționat supra, dar este expres interzisă în cadrul unui proces penal, deoarece interpretarea normei penale trebuie să se facă într-o manieră maximal restrictivă și conformă spiritului acesteia, evitându-se indiscutabil interpretarea extensivă defavorabilă;

- este notoriu, că ordonanța judecătorească, eliberată în ordinea art. 345 Cod de procedură civilă, nu reprezintă obiect imaterial al infracțiunii prevăzute de art.

307 alin. (1) Cod penal, deoarece legiuitorul, prin incriminarea distinctă a felurilor de hotărâri care se cuprind în dispoziția art. 307 alin. (1) din Codul penal, a ales să facă o delimitare exhaustivă a acestora;

- conținutul acuzațiilor este expus prin invocarea formală a unor indici juridici care nu corespund circumstanțelor faptice și împrejurărilor reale ale cazului, iar cercetarea nemijlocită, sub toate aspectele, completă și obiectivă a probelor prezentate în ședința judiciară confirmă invaliditatea învinuirilor și nu a fost prezentat un probatoriu pertinent care să confirme existența faptei incriminate. Concluziile din sentința atacată sunt bazate în exclusivitate pe presupuneri și dubii, pe interpretarea arbitrară a cadrului normativ, sunt lipsite de suport factologic și legal. Din conținutul cuvântărilor acuzatorului de stat și sentinței pronunțate este dificil a înțelege care probe concrete prima instanță le consideră ca fiind prezente și suficiente pentru a recunoaște vinovăția inculpatului și care să demonstreze existența faptului infracțiunii, existența laturii obiective și subiective a componentei de infracțiune, incriminată lui Gh. Marchitan;

- ordonanța judecătorească din 18 martie 2011 este în vigoare, a dobândit puterea lucrului judecat, debitorii au recunoscut suma încasată prin ordonanța judecătorească în mărimea pretențiilor înaintate și cheltuielile de judecată, nu au înaintat obiecții împotriva pretențiilor admise prin ordonanță, fapt dovedit prin înscrisurile anexate la dosarul nr. 2p-626/2011, fiind legală în fond, necontestată de părțile în proces, nu poate fi discutată;

- punând în discuție autoritatea lucrului judecat, se pretinde că la emiterea ordonanței judecătorească din 18 martie 2011, în dosarul nr. 2p-626/2011, judecătorul Gh. Marchitan ar fi pronunțat cu bună-știință a unei hotărâri, contrare legii. Sentința pronunțată pune la îndoială legalitatea ordonanței judecătorești definitive invocând încălcări procesuale civile formale, pretinzând că urma a fi adoptată o altă soluție decât cea existentă și că în acest caz;

- în viziunea apărării, în cadrul cercetării circumstanțelor participării inculpatului Marchitan Gheorghe la săvârșirea presupusei fapte și examinării probatoriului prezentat în ședința de judecată, nu a fost dovedită existența faptului infracțiunii, fiind confirmată prezența dubiilor în probarea învinuirii aduse;

- presupusa pronunțare cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii, impune, atât existența acestui fapt, cât și întrunirea elementelor constitutive ale acestei componente. Alegațiile din actul de acuzare nu sunt confirmate prin existența faptelor sau a informațiilor care ar convinge un observator obiectiv că ar fi comisă infracțiunea imputată. Ordonanța judecătorească din 18 martie 2011 este legală, deoarece pretențiile creditorului au fost examinate în procedură simplificată, probele prezentate și forța lor probantă au fost apreciate după intima convingere a judecătorului care, călăuzindu-se de lege, a deliberat toate problemele prevăzute de cadrul legal care urmau a fi soluționate, a

apreciat probatoriul, a determinat circumstanțele și caracterul raportului juridic dintre creditor și debitor, legea aplicabilă soluționării pricinii și, exprimându-și opinia în îndeplinirea justiției, fondat a admis pretențiile înaintate. Ca urmare, este evident că judecătorul Gh. Marchitan și-a exprimat opinia sa în îndeplinirea justiției și nu poate fi tras la răspundere penală pentru emiterea ordonanței judecătorești, deoarece nu își dădea seama de presupusul caracter prejudiciabil al acțiunii sale, nu a prevăzut asemenea urmări prejudiciabile, nu le-a dorit și nu a admis, în mod conștient, survenirea unor urmări prejudiciabile, potrivit intimei convingeri a procedat legal, absentând cu desăvârșire elementele caracterului prejudiciabil, urmările prejudiciabile și presupusa bună-știință, ultimul indispensabil laturii subiective a infracțiunii incriminate. Acuzarea în mod nefondat califică încasarea unei sume bănești de la debitor către creditor, ca prejudiciabilă, operează în mod arbitrar, fără a detalia clar și individualizat motivele relevante, conținutul acestora pentru a fi puse în aplicativitate, circumstanțele care ar justifica presupusele indicii, legătura de cauzalitate între presupusa faptă prejudiciabilă și consecințele imputate.

Pe lângă aceste curențe, este cert că însăși ordonanța judecătorească nu poate fi obiectul material al componenței de infracțiune prevăzute de art. 307 Cod penal, care enumeră exhaustiv actele judecătorești ce pot forma obiectul infracțiunii. Absența acestor elemente este vădită și confirmă inexistența laturii obiective și subiective a infracțiunii incriminate. Învinuirile de pronunțarea unei hotărâri contrare legii sunt combătute efectiv prin circumstanțele de fapt care certifică caracterul ilegal al acestor acuzații, deoarece nu a fost pronunțată o hotărâre, ci emisă o ordonanță judecătorească, dată în conformitate cu procedura în ordonanța stabilită la Capitolul XXXV din Cod de procedură civilă care a rămas definitivă și executorie. Presupusele încălcări nu afectează soluția dată în fond și sunt combătute prin faptul că nici o instanță judecătorească nu a anulat ordonanța judecătorească din 18 martie 2011 și nu s-a expus asupra prezenței unor încălcări ale legislației pretins admise la emiterea acesteia;

- în opinia apărării, concluziile învinuirii sunt eronate, deoarece dreptul penal operează cu formula: cine, ce, unde, când, cu ce, pentru ce și cum, iar răspunsurile exacte și veridice la aceste întrebări care permit de a exclude oricare dubii în veridicitatea acuzațiilor, nu au fost prezentate de către partea acuzării, iar ordonanța pusă în discuție este în vigoare și nu a fost constatat faptul că judecătorul intenționat ar fi interpretat sau a aplicat neuniform legea sau că ar fi manifestat rea-credință;

- acțiunile inculpatului Marchitan Gheorghe sunt conforme normelor legale, deoarece doar fapta reală, care depășește cadrul legal constituit din totalitatea normelor de drept relevante, ipotetic poate fi recunoscută act delictual al conduitei. În asemenea cazuri, este necesar de a constata dacă a existat presupusa fapta

interzisă, care este domeniul relațiilor sociale la care se referă, dacă au fost încălcate prin această faptă anumite interdicții, care sunt normele prohibitive și cine le-a încălcat. Cadrul normativ prevăzut de diverse sfere ale dreptului care reglementează o faptă concretă constituie suport fondat al răspunderii doar în cazul în care vinovăția persoanei este dovedită prin prisma fiecărei norme ale ramurii de drept material aplicabile faptei;

- în opinia apărării, în cadrul și cercetării probatoriului prezentat și urmării circumstanțelor participării inculpatului Marchitan Gheorghe la săvârșirea presupusei fapte nu a fost dovedită existența faptului infracțiunii, fiind confirmată prezența dubiilor în probarea învinuirii și insolvabilitatea celor incriminate;

- latura obiectivă a infracțiunii specificate la art. 307 Cod Penal constă în acțiunea de pronunțare a unei hotărâri, sentințe, decizie sau încheieri contrare legii. Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 307 Cod penal se caracterizează prin intenție directă. Este indispensabil ca la presupusa săvârșire a infracțiunii indicate făptuitorul să manifeste buna știință. Această condiție presupune că el are certitudinea că actul procedural, pe care îl pronunță, nu corespunde legii. La acest compartiment nu au fost prezentate probe, concluziile acuzatorii sunt bazate în exclusivitate pe presupuneri, iar răspunderea penală a judecătorului în temeiul art. 307 din Codul penal poate fi compatibilă cu principiul independenței judecătorului doar în urma unei interpretări restrictive și doar în baza unor probe incontestabile, care ar demonstra intenția judecătorului în emiterea actului judecătoresc contrar legii;

- în definitiv, pentru ca o faptă să fie considerată infracțiune, este nevoie să prezinte un grad prejudiciabil. Potrivit art. 15 Cod penal gradul prejudiciabil al infracțiunii este prevăzut atunci când întrunește cumulativ cele patru elemente constitutive ale unei infracțiuni: obiect, latură obiectivă, subiect, latură subiectivă. Lipsa unuia dintre acestea nu mai prezintă un grad prejudiciabil și drept consecință va fi lipsa componentei de infracțiune;

- apărarea opune că nu a fost stabilită inexistența companiilor figurante în calitate de creditor, debitor, fidej ușori, inexistența sau caracterul fictiv al contractului de împrumut, că anumite documentele anexate la cerere ar fi false și că inculpatul Marchitan Gheorghe ar fi cunoscut asemenea circumstanțe. În ce privește consecințele emiterii ordonanței judecătorești ilegal puse în discuție, aceasta putea fi executată pe teritoriul național, însă ilegal a fost primită spre executare de executorul judecătoresc S. Mocan, care a emis dispoziții incaso și a încasat forțat datoria din conturile altor persoane juridice (ce nu figurau în procedura în ordonanță) incluzând ilegal în calitate de debitori bănci din Federația Rusă care dispuneau de conturi deschise la BCA „Moldindconbank”, încălcări stabilite prin Actul de control efectuat de BNM, cercetarea copiilor dispozițiilor incaso, audierea martorilor C.Lupușor, A.Burciu. Ordonanța judecătorească a fost

primită ilegal spre executare de executorul judecătoresc S.Mocanu, fapt confirmat prin Decizia CSJ din 03 decembrie 2019, care ilegal a emis dispoziții incaso în care în calitate de plătitor a indicat alte persoane juridice decât debitorii indicați în ordonanță, iar BCA „Moldindconbank” ilegal a admis spre executare aceste dispoziții incaso, suma respectivă a fost transferată din conturile altor persoane juridice decât cele indicate în ordonanță;

- este constatat că ordonanța judecătorească emisă nu a fost executată, concluziile, sunt expuse de specialiștii din cadrul Băncii Naționale a Moldovei - „în cadrul controlului, urmare a examinării ordonanțelor judecătorești, încheierilor privind asigurarea executării și aplicarea sechestrului pe mijloacele financiare, precum și a ordinelor incaso, emise de executorii judecătorești menționați în raport, s-au constatat următoarele: debitorii indicați în ordonanțele judecătorești și în încheierile emise de executorii judecătorești nu dispun de conturi curente deschise la BC „Moldindconbank” S.A.;

- ordonanțele judecătorești stabilesc în calitate de debitori (datornici) unele persoane juridice nerezidente, pe când în ordinele incaso emise de executorii judecătorești sunt indicate în calitate de plătitori bănci din Federația Rusă, care au deschise conturi corespondente la BC „Moldindconbank” S.A.;

- astfel, se conchide faptul că BC „Moldindconbank” S.A. acceptă spre executare ordinele incaso, în care nu sunt respectate condițiile p.5.1 lit. b) și d) din Regulamentul privind suspendarea operațiunilor, sechestrarea și perceperea în mod incontestabil a mijloacelor bănești din conturile bancare: informația din documentul executoriu nu corespunde cu informația indicată în ordinul incaso”;

- aceste circumstanțe constatată lipsa legăturii cauzale între presupusa emiteră a ordonanței judecătorești și transferul operat în vederea scurgerii de capital, iar judecătorul Gh. Marchitan nu putea cunoaște că executorul judecătoresc și instituția bancară va admite încălcări și va transfera în adresa creditorului alte mijloace financiare de la alte persoane juridice decât cele indicate în ordonanță. Relevant este faptul că aceste împrejurări erau cunoscute până la 15.09.2016, când a fost pornită urmărirea penală în privința inculpatului Marchitan Gheorghe. în ipoteza că mijloacele financiare transferate de executorul judecătoresc au o proveniență ilegală, transferul nu are legătură de cauzalitate cu emiteră ordonanței judecătorești din 18 martie 2011 și reținerile din conținutul acesteia, situație care combate efectiv alegațiile acuzatorii;

- în convingerea părții apărării, cu referire la acuzațiile aduse inculpatului Marchitan Gheorghe și probatoriul invocat în rechizitoriul cauzei, inclusiv celui administrat în ședința de judecată este constată existența temeiurilor prevăzute la art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală - nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, care impun casarea sentinței pronunțate;

- la materialele cauzei a fost anexata Ordonanța Procuraturii Anticorupție din 30.09.2020, care după o investigare a cauzei, a emis ordonanța prin care Marchitan Gheorghe a fost scos de sub urmărire penală în baza art. 42 al. (5) – art. 243 al. (3) lit. b) Cod penal, care a intrat în vigoare nefiind contestată; (vol. 3, f.d. 107-103);

- prin ordonanța Procuraturii Anticorupție din 15 septembrie 2020, Marchitan Gheorghe a fost pus sub învinuire în baza art. 42 al. (5) – art. 243 al. (3) lit. b) Cod penal (anexata la materialele cauzei) (vol. 3, pag. 129-132);

- astfel, lecturând atât ordonanța Procuraturii Anticorupție din 15 septembrie 2020 cât și ordonanța Procuraturii Anticorupție din 30 septembrie 2020 prin care Gh. Marchitan a fost scos de sub urmărire penală (vol.3 f.d. 107-113) și coroborând acuzarea cu rechizitoriu pe cauza penală nr. 2016978178 de învinuire a cet. Marchitan Gheorghe în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (2) CP (vol. I, f.d. 265-278), se conchide că, faptele incriminate lui Gheorghe Marchitan din rechizitoriu pe cauza penală nr. 2016978178 de acuzare în temeiul art. 307 Cod Penal sunt identice cu cele din ordonanța de scoatere de sub urmărire penală din 30 septembrie 2020;

- având în vedere, ca Marchitan Gheorghe a fost scos definitiv de sub învinuire pe faptele incriminate, acuzarea în continuare îl învinuiește de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 307 Cod Penal, fapt ce constituie încălcarea art. art.4, 21, 25 din Constituție și a principiului „non bis in idem” prevăzut de art. 4 Protocolul 7 CEDO;

- în cauza deferită judecății, reieșind din analiza textuală a acuzațiilor, aceste exigențe legale nu au fost întocmai respectate, iar învinuirea înaintată lui Marchitan Gheorghe este una incertă, adică nu este formulată cu maximă precizie și claritate. În cazul inculpatului Marchitan Gheorghe, apărarea invocă lipsa descrierii clare în actul de acuzare a circumstanțelor de fapt despre natura acuzației și în lipsa probelor clare asupra acuzației aduse, precum și formulări privind fapte care depășesc limitele învinuirii formulate în rechizitoriu, în totalitatea lor, conduc la imposibilitatea de a cunoaște clar, fără presupuneri și de a se apăra efectiv în procesul penal;

- materialele cauzei penale prezentate de partea acuzării în ședința de judecată referitoare la Gh. Marchitan privind acțiuni pretinse ilegale de asemenea nu confirmă rea-credința judecătorului Gh. Marchitan la emiterea ordonanței judecătorești din 18 martie 2011, în cauza nr.2p-626 /2011;

- în opinia apărării, acuzațiile din sentința pronunțată sunt nefondate și întemeiate pe presupuneri, nu corespund circumstanțelor factice și împrejurărilor reale ale cazului, insolvabilitatea celor incriminate fiind confirmată în cadrul cercetării judiciare, iar dubiile existente nu au fost înlăturate, acuzarea nu a demonstrat existența faptului infracțiunii în acțiunile inculpatului Marchitan Gheorghe, pretinsa intenție infracțională, că își dădea seama de caracterul

prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, că ar fi prevăzut urmările ei prejudiciabile, a dorit sau admis, în mod conștient, survenirea acestor urmări (inexistente);

- fapta inculpatului Marchitan Gheorghe nu constituie presupusa infracțiune, deoarece acțiunile acestuia nu au fost îndreptate nemijlocit împotriva valorii sociale ocrotite de Codul penal, iar acuzarea nu a dovedit existența laturii obiective și celei subiective a componentei de infracțiune. Nu este probată presupusa bunăștiință la emiterea de către judecător a ordonanței judecătorești irevocabile din 18 martie 2011 în cauza nr.2p-626/2011, nu este dovedit că aceasta ar fi contrară legii, iar acest act judecătoresc este exceptat din dispoziția normei prevăzute de art. 307 Cod penal. Acțiunile lui Marchitan Gheorghe sunt prezumate legale, deoarece ordonanța judecătorească din 18 martie 2011 a devenit irevocabilă, nu există o hotărâre a instanței ierarhic superioare de verificare legalității actului emis, lipsind confirmarea juridică a ilegalității actului procedural;

- în cazul în speță, nu s-a reușit de a înlătura dubiile în probarea învinuirii, ca urmare, în baza prevederilor art.8 alin.(3) Cod de procedură penală, acestea urmează a fi interpretate în folosul inculpatului, deoarece actul justiției penale vizează vinovatul real al infracțiunii și nu unul presupus, iar concluziile despre vinovăție nu pot fi întemeiate pe presupuneri. În convingerea părții apărării, cu referire la acuzațiile aduse inculpatului Marchitan Gheorghe, probatoriul invocat în rechizitoriul cauzei, obținut în ședința de judecată, este constatată existența temeiurilor prevăzute art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală - nu s-a constatat existența faptei infracțiunii prevăzute de art. 307 Cod penal. Ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată nu confirmă acuzațiile referitoare la pretinsa infracțiune prevăzută de art. 307 alin. (1) Cod penal, iar partea acuzării nu a rezolvat sarcina probațiunii privitor demonstrarea dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este inculpat Marchitan Gheorghe, dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni;

- vinovăția de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 307 Cod penal nu este stabilită, iar inculpatului nu au fost asigurate toate garanțiile necesare apărării sale prin prezența încălcărilor care reglementează desfășurarea procesului penal: ignorarea autorității lucrului judecat, interpretarea extensivă și defavorabilă a legii penale, lipsa descrierii clare în actul de acuzare a circumstanțelor de fapt despre natura acuzației, lipsa probelor asupra acuzației aduse, aplicarea arestării contrar cadrului legal și uzanțelor internaționale, supunerea arestatului la tratament inuman și degradant, neasigurarea exercitării drepturilor procesuale, omisiuni severe care în cumul, au condus la încălcarea severă a dreptului învinuitului Marchitan Gheorghe la apărare și au avut ca scop reducerea eforturilor apărării;

- în viziunea apărării, pentru justa soluționare a cauzei, este util precedentul judiciar, instituite prin Decizia definitivă a Curții de Apel Bălți din 15 ianuarie 2020 - Colegiul penal, constată că acuzațiile aduse lui Boubătrîn Tamara nu reflectă un caracter penal și sunt contrare garanțiilor prevăzute de art.6 paragrafele 2 și 3 lit. a), b) din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului, din care rezultă că, orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită. Astfel spus, de-facto nu este stabilită - constatată fapta criminală ca fiind săvârșită de către Boubătrîn Tamara, în raport cu dispozițiile art.307 Cod penal și elementelor componente de infracțiune, în special latura obiectivă și latura subiectivă. [...] Opinia Amicus Curiae adoptată de Comisia de la Veneția la cea de-a 110-a Sesiune Plenară privind răspunderea penală a judecătorilor (Veneția, 10-11 martie 2017), a menționat: doar erorile săvârșite în mod intenționat, cu abuz deliberat sau, fără îndoială, cu neglijență repetată, serioasă sau gravă ar trebui să se soldeze cu acțiuni și sancțiuni disciplinare, răspundere penală sau răspundere civilă. (CA Bălți, Dosarul nr. 1a-897/18);

- un alt precedent judiciar relevant îl constituie Decizia definitivă a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 mai 2020 - Obiectul imaterial al infracțiunii prevăzute la art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal îl reprezintă hotărârea, sentința, decizia sau încheierea contrară legii. Reieșind din dispoziția art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal, pentru a putea reprezenta obiectul imaterial al componente de infracțiune sentința pronunțată trebuie să fie contrară legii. Subsecvent este de menționat că sentința este contrară legii atunci când pe lângă încălcări grave de natură materială sau procesuală, este necesar să existe în mod obligatoriu o confirmare juridică a acestui fapt. O astfel de confirmare o reprezintă casarea totală sau parțială a actului procedural de către instanța ierarhic superioară. De asemenea, respectiva confirmare se poate exprima în recunoașterea actului procedural corespunzător, de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, drept hotărâre prin care au fost încălcate drepturile și libertățile fundamentale ale omului. În lipsa acestei confirmări juridice, nu există temeiul aplicării răspunderii în baza art. 307 alin. (2) lit. c) Cod penal. Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art.307 alin.(1) Cod penal, constă în acțiunea de pronunțare a unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri contrare legii. [...] în cazul în care probele referitoare la vinovăție nu sunt certe, sigure, complete, ci există îndoială cu privire la vinovăția inculpatului, se aplică regula „in dubio pro reo”, potrivit căreia orice îndoială operează în favoarea inculpatului.” (CA Chișinău, Dosarul nr. la-2145/19);

- decizia a fost menținută prin decizia Colegiului Penal al Curții Supreme de Justiție din 27 ianuarie 2021, cu pronunțarea integrală la 12 martie 2021 (dosarul nr. lra-155/21);

- apărarea invocă precedentul judiciar instituit prin Decizia irevocabilă a Curții Supreme de Justiție din 07 august 2018. potrivit căreia lipsește o hotărâre a instanței ierarhic superioare de verificare legalității actului emis, prin urmare la materialele cauzei lipsește confirmarea juridică a ilegalității actului procedural, din care motiv se deduce că fapta inculpatului nu întrunește elementele constitutive a infracțiunii imputate în baza art. 307 alin. (1) Cod penal (CSJ, dosarul penal nr. 1ra-1501/2018, f.d. 62-65);

- norma aplicată în actul de învinuire în cauza lui Marchitan Gheorghe - art. 307 Cod penal, lipsind o hotărâre a instanței ierarhic superioare de verificare legalității actului emis, care ar servi confirmare juridică a ilegalității actului procedural - ordonanței judecătorești din 18 august 2011. contravine Deciziei irevocabile, date de Curtea Supreme de justiție din 07 august 2018 de aplicare a aceleiași norme;

- un alt precedent judiciar, instituit anterior de Curtea Supremă de Justiție privind aplicarea aceleiași norme îl constituie Decizia irevocabilă a Curții Supreme de Justiție din 21 ianuarie 2020. potrivit căreia din dispoziția art.307 Cod penal coroborat cu art. 17 Cod penal se desprinde că, în cazul pronunțării unei sentințe, decizii, încheieri sau hotărâri contrare legii, vinovăția se poate exprima doar în intenție. Conform prevederilor art. 17 Cod penal, se consideră că infracțiunea a fost săvârșită cu intenție dacă persoana care a săvârșit-o își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, le-a dorit sau admitea, în mod conștient, survenirea acestor urmări. Cu referire la modalitatea intenției, apreciem că infracțiunea specificată la art. 307 Cod penal poate fi săvârșită numai cu intenție directă, astfel intenția directă presupune întrunirea cumulativă a două elemente: elementul intelectual și elementul volitiv. în particular, factorul intelectual al intenției în ipoteza infracțiunii de pronunțare a unei sentințe, decizii, încheieri sau hotărâri contrare legii prevăzută la art. 307 alin. (1) Cod penal se exprimă în conștientizarea de către judecător că pronunță o sentință, decizie, încheiere sau hotărâre contrară legii (astfel atentând la relațiile sociale cu privire la înfăptuirea justiției sub aspectul corespunderii prevederilor legale a actelor judecătorești - sentințe, decizii, încheieri sau hotărâri). [...] Din analiza celor invocate supra se poate preciza că la antrenarea răspunderii penale a judecătorului în temeiul art. 307 CP RM, urmează să fie acordată o atenție sporită la stabilirea lipsei unei erori judiciare (care nu implică rea-credința), precum și a probării intenției judecătorului (dincolo de orice îndoială rezonabilă). Colegiul penal lărgit atrage atenția asupra faptului că, instanța de apel contrar celor menționate mai sus, în motivarea deciziei pronunțate subliniază că vinovăția inculpatului a fost demonstrată din cumul de probe administrat în respectiva cauză penală, fără a da o apreciere clară tuturor probelor din puncte de vedere al

coroborării acestora, încălcând principiul in dubio pro reo (orice dubiu este interpretat în favoarea celui acuzat) (CSJ. dosarul penal nr. Ira-4/2020);

- acuzațiile imputate inculpatului Marchitan Gheorghe vădit nu respectă principiul in dubio pro reo, implicit precedentelor instituite de Curtea Supremă de Justiție, potrivit căruia judecătorii pot fi trași la răspundere penală în temeiul art. 307 din Codul penal doar în cazul în care este probată indubitabil, dincolo de orice îndoială rezonabilă, intenția directă în pronunțarea unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri contrare legii;

- interpretarea extensivă defavorabilă și aplicarea prin analogie a legii penale este interzisă de art. 3 alin. (2) Cod penal, art. 22 și art. 54 alin. (3) din Constituție, art.7 și art. 15 alin. (2) din CEDO, aceleași rigori sunt impuse prin Decizia Curții Supreme de Justiție din 06.12.2017 care delimitează clar diferența între ordonanță și hotărâre, statuând tară echivoc ca ordonanța nu constituie hotărâre (CSJ, dosarul civil nr. 2ri-417/17, voi. 4. f.d. 17-26. constatarea în f.d. 23 verso);

- partea apărării invocă aceste precedente judiciare, solicitând aplicarea în cazul inculpatului Marchitan Gheorghe a normei prevăzute de art. 307 Cod penal conform hotărârilor irevocabile de aplicare a aceleiași norme, date anterior de către Curtea Supremă de Justiție, în contextul prevederilor art. 1 alin. (2) ale Legii Nr. 789 din 26.03.1996 cu privire la Curtea Supremă de Justiție - Curtea Supremă de Justiție este instanța judecătorească supremă care asigură aplicarea corectă și uniformă a legislației de către toate instanțele judecătorești, soluționarea litigiilor apărute în cadrul aplicării legilor, garantează responsabilitatea statului față de cetățean și a cetățeanului față de stat;

- Curtea Europeană pentru Drepturile Omului și Libertățile Fundamentale, prin Hotărârea din 10 iunie 1996 în *cauza Pullcir versus Regatul Unit*, §32 a statuat - „Principiul potrivit căruia un tribunal va fi prezumat lipsit de prejudecată personală sau parțialitate este de mult timp stabilit în jurisprudența Curții. El reflectă un element important al preeminenței dreptului și anume că verdictul tribunalului este definitiv și obligatoriu, cu excepția dacă este clasat de o instanță superioară ca urmare a unor neregularități sau inechități. Acest principiu trebuie să se aplice în mod echitabil tuturor formelor de tribunal, inclusiv juraților”;

- în cazul inculpatului Marchitan Gheorghe încălcarea atestată preeminenței dreptului și anume că ordonanței judecătorești din 18 martie 2011, emisă în cauza nr. 2p-626/2011 este definitivă și obligatorie, nefiind clasată de o instanță superioară ca urmare a unor neregularități sau inechități, constituie o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului, care poate fi reparată prin aplicarea directă a hotărârii nominalizate a instanței de judecată internaționale, în caz contrar dreptul la un proces echitabil al inculpatului Marchitan Gheorghe va fi încălcat;

- orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege. Unicul interes promovată de o instanță imparțială este interesul legii, aceasta percepe probele prin filtrul punctelor de vedere exprimate în ședința de judecată de către toate părțile cu interese contrare în rezolvarea cauzei penale. Instanța judecătorească nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii, într-un proces în contradictoriu instanța este nepărtinitoare, judecătorul judecă materialele și cauzele penale conform legii și propriei convingeri bazate pe probele cercetate în procedura judiciară respectivă;

- la 26.02.2021 completul format din judecătorii Chironeț Ioana, Mitrofan Livia și Paniș Alexei au pronunțat o sentință de condamnare a judecătorului Sergiu Lebediuc, învinuit în baza art. 307 alin. (1) Cod penal, și liberat de răspundere penală în temeiul art. 53 lit. g) și art. 60 din Codul penal, în legătură cu survenirea prescripției tragerii la răspundere penală, însă, în partea în care instanța își expune propriile argumente, în sentința de condamnare aceasta a inserat text identic (copiat cuvânt-cu-cuvânt, cu unele adaptări) cu sentința din condamnare a ex-judecătorului Igor Vornicescu (a se compara sentință de condamnare a ex-judecătorului Igor Vornicescu începând cu pag. 10, cu sentință de condamnare a judecătorului Sergiu Lebediuc începând cu pag. 15, părțile copiate din sentințe sunt însemnate, vol.IV, f.d. 3-16);

- prin urmare, era absolut sigur ca judecătorul Mitrofan Livia, care urma a fi recuzată, a fost obligată să opteze pentru o soluție de condamnare a lui Gheorghe Marchitan, de vreme ce va genera riscuri pentru propria sancționare, ceea ce s-a și întâmplat (a se vedea cererea de recuzare a judecătorului Mitrofan Livia depusă de subsemnatul avocat din 25.05.2021 (vol. IV, f.d. 1-2) și opinia separată a judecătorului Gheorghe Balan care a examinat cererea de recuzare, anexată la încheierea judecătoriei Chișinău) (a se vedea vol. IV, f.d. 66-69).

4. La judecarea apelului, avocatul Victor Mazniuc și inculpatul Marchitan Gheorghe au solicitat admiterea apelului în sensul declarat împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 septembrie 2022.

4.1. Procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Svetlana Țurcanu a solicitat respingerea apelului declarat de avocatul Vadim Marchitan în interesele inculpatului Marchitan Gheorghe împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 septembrie 2022, ca fiind nefondat.

5. Examinând sentința atacată prin prisma motivelor de apel formulate, audiind părțile, cercetând materialele cauzei penale, Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău consideră necesar de *a admite apelul declarat de avocatul Vadim Marchitan în interesele inculpatului Marchitan Gheorghe împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 septembrie 2022, cu casarea sentinței parțial, inclusiv și din oficiu în baza art. 409 alin. (2) CPP al RM, cu pronunțarea*

unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, reieșind din următoarele considerente.

5.1. În conformitate cu art. 400 alin. (1) Cod de Procedură Penală, sentințele pot fi atacate cu apel în vederea unei noi judecări în fapt și în drept a cauzei, cu excepția sentințelor pronunțate de către instanțele judecătorești privind infracțiunile pentru a căror săvârșire legea prevede exclusiv pedeapsă nonprivativă de libertate.

Conform art. 414 Cod de Procedură Penală, (1) Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. (2) Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

Potrivit art. 415 alin. (1), pct. 2) Cod de Procedură Penală, (1) Instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: 2) admite apelul, casînd sentința parțial sau total, inclusiv din oficiu, în baza art.409 alin.(2), și pronunță o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță.

5.2. Inculpatul Marchitan Gheorghe fiind audiat în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond a declarat că, nu recunoaște vina și refuză să ofere declarații. Ordonanța emisă de el este legală, pe ea este semnătura sa. A emis-o în termenele stabilite de lege. Nu este anulată și de nimeni nu este atacată; (f.d. 126, vol. III)

În cadrul ședinței de judecată în instanța de apel inculpatul Marchitan Gheorghe a declarat că, învinuirea îi este clară, vina nu o recunoaște. A declarat că, prima instanță examinând cauza în privința sa, și-a depășit atribuțiile, condamându-l în baza art. 307 Cod Penal. Se pune întrebarea dacă avea dreptul prima instanță să aprecieze legalitatea acestei ordonanțe. A refuzat să facă declarații în instanța de judecată. În prima instanță s-a expus că nu recunoaște vina, cu privire la ordonanța din 18.03.2011, este una legală, nici o parte nu a atacat-o.

În ședința de judecată, în susținerea învinuirii, procurorul a argumentat prin următoarele probe:

-declarațiile martorului Lupușor Cristina, care a indicat că cu inculpatul nu sunt rude și nici nu se cunosc. Pe fabula învinuirii inculpatului nu cunoaște nimic. În perioada anului 2014 a activat în calitate de șef de secție control al prestatorilor de servicii de plată și emitenți de monedă electronică, departamentul sisteme de plăți. În 2014 a efectuat împreună cu alți colegi din cadrul BNM un control tematic la Moldindconbank la care era responsabilă de domeniul executării silite, în perioada martie- mai 2014. Din grupul de control au mai făcut parte următorii

colegi: Andrei Burciu - șeful echipei, Ciubotaru Victor, doamna Albulesa și Stela Carp. Fiecare avea un sector separat pentru verificare. Sectorul pe care l-au supus verificării a fost conformarea activității băncii cu prevederile regulamentului ***** privind suspendarea, sechestrarea și perceperea în mod incontestabil a mijloacelor bănești. Ca urmare a controlului au constatat încălcarea punctului 5.1, lit. b) și d) din regulamentul 375 și anume că banca a acceptat spre executare ordine Incaso în care informații din rubrica plătitor nu corespundea cu documentele executorii și anume din încheierea executorului judecătoresc, în care la debitor era o altă persoană juridică, în încheierile executorului judecătoresc erau indicate niște persoane juridice datornice din Federația Rusă iar în ordinul Incaso la rubrica plătitor erau indicate niște bănci comerciale din Federația Rusă care aveau deschise conturi corespondente la „Moldindconbank”, prin urmare banca la neconcordanța respectivă trebuia să restituie ordinul Incaso celui care l-a emis, adică executorului judecătoresc, cu indicarea motivului refuzului. Ea a examinat o parte din încheieri, ei la control i-au prezentat mape, în care erau cusute ordine incaso, încheieri ale executorilor judecătorești, ordonanțe judecătorești, documente de informare emise de către bancă către executorul judecătorești privind identificarea transferurilor de tranzitare prin „Moldindconbank”. Ordonanța judecătorească în cauză nu a văzut-o, i s-a făcut copie la una sau 2 ordonanțe de la alți judecători dar aceasta nu se regăsea. Banca i-a dat ca modele copii de ordonanță judecătorească, ordine incaso, încheieri. A găsit încălcarea că abordarea băncii nu era corectă de a accepta ordine Incaso în care informația diferă de cea din încheierile executorilor judecătorești. În atribuțiile sale, în cazul controlului a intrat verificarea regulamentului 375 și anume activitatea băncii, dar și ținând cont de legea BNM, care prevede că subiecții verificării sunt băncile. La finalul controlului nu cunoaște dacă a fost emis un act care a fost trimis altor organe decât BNM, nu a participat la elaborarea acestuia. Ordonanța emisă de Judecătoria *****, emisă de domnul Marchitan, în documentele prezentate ei, nu le-a văzut. În xeroxurile prezentate ei s-au prezentat doar ca model un borderou, una sau 2 ordonanțe, încheiere a executorului judecătoresc pentru întocmirea notei. Ca urmare a controlului, tot grupul a întocmit raportul de control privind rezultatul controlului care a fost prezentat la „Moldindconbank”, se emite un raport preliminar care se prezintă băncii, „Moldindconbank” obiectează/argumentează și prezintă o scrisoare de argumentare privind acordul sau dezacordul privind cele constatate în raport și ulterior inspectorii care au participat la control elaborează raportul final. La întrebarea inculpatului a indicat că pe ea personal a informat-o șeful departamentului sisteme de plăți care atunci era Igor Munteanu, că va participa în cadrul echipei de control ca inspector. De către cine a fost format grupul de control nu cunoaște, un act oficial nu i-a fost prezentat, decizia nu a văzut-o. Indicații de a da apreciere legalității ordonanței

judecătorești nu a primit nici înainte de a începe controlul și nici în timpul controlului;

*-declarațiile martorului Pavlenko Alexandru, care a indicat că denumirile, Valemont Proprietars, Augela Systems, nu-i sunt cunoscute. Despre cauza civilă, în care debitori sunt Augela Systems și inclusiv el, Valemont Proprietars prin care s-a solicitat încasarea sumei de 200 de milioane de dolari SUA, nu cunoaște nimic. Careva somații, citații de a se prezenta în instanță, sau de a achita acești bani nu a primit. În perioada 2010-2011, domiciliu pe aceeași adresă în *****, str.*****. Nu a semnat nici o recipisă prin care i s-a adus la cunoștință ordonanța judecătorească sau că nu are obiecții, prima dată azi aude despre asta. În 2009-2012, a semnat o foaie goală, mai mult de 10 ani în urmă, era înainte de 2010 plus minus. A semnat foile în mașină, era un automobil, un domn Oleg, pentru împuternicirile avocatului pentru a nu alerga de multe ori prin instanță, a semnat și o procură. Au fost mai multe foi, mai mult de 2. A semnat o procură prin care împuternicește un avocat, nu ține minte numele avocatului. Domnul Oleg, numele de familie nu îl cunoaște, s-a apropiat de el și i-a solicitat să semneze, pentru suma de 100 de dolari. A fost de acord să semneze. Inițial a semnat un contract, nu l-a citit, era pe mai multe exemplare. Peste o perioadă de timp s-a apropiat a doua oară i-a zis că ceva nu s-a primit și mai trebuie de semnat odată și la propunerea lui a semnat încă odată un contract, o procură, prin care avocatul are dreptul să se semneze în locul lui și mai multe foi albe a semnat, completate și necompletate. I-a argumentat să semneze foi curate că nu a reușit să le completeze, i-a arătat orientativ unde să semneze ca ulterior să le completeze. Cu procura nu a fost la notar, a semnat în automobilul lui Oleg. La Judecătoria *****, în dosarul în care se examina încasarea 200 de milioane de dolari nu a fost. Careva acte în cancelaria Judecătoriei ***** împreună cu Oleg, sau singur nu a dus. La prezentarea din corpul delict (dosarul civil 2-626/11, f.d.-40), a indicat că este o cerere scrisă de Pavlenko Alexandru, precum că a primit ordonanța judecătorească și lipsa obiecțiilor. Se aseamănă cu scrisul său, nu-și aduce aminte. După toate este scrisul său. A scris cererea în automobil la dictarea domnului Oleg. Toate documentele semnate le-a dat domnului Oleg. Pentru faptul că a semnat toate aceste acte a primit 100 de dolari. Consecințele după semnare nu i-au fost explicate de către nimeni. A mai indicat că, din 2010-2011 până acum nimeni nu a fost să ceară sau să încaseze de la el vre-un ban. Astăzi a auzit despre această cauză civilă și ordonanță judecătorească, nici din mass-media nu a auzit, ziare nu citește, internet nu prea, la tv nu se prea uită. Milionari poate sunt în *****. Nu cunoaște cine e persoana asta domnul Oleg, nu a zis că este un avocat, a semnat pentru avocatul care să-l reprezinte. Când a fost la CNA, i s-au arătat mai multe poze și l-a recunoscut, acolo și-a adus aminte că îl cheamă Oleg. Ulterior nu l-a văzut. Cunoaște doar că e Oleg și atât, nu este din *****, nu cunoaște cu ce se ocupa. După evenimentele astea, peste câțiva ani, de la*

semnarea documentelor, a primit scrisoare de la Judecătoria *****, precum că este dator cu 25 de mii lei. I-a fost aplicat un sechestrul, de către Bezede, e executor judecătoresc. S-a adresat la executor, a vrut să afle pentru ce i-au fost aplicat sechestrul. Executorul i-a zis să se adreseze la arhiva instanței de judecată *****, pentru a afla pentru ce are penalitatea în sumă de 25 de mii de lei. S-a adresat la Judecătoria ***** pentru a face cunoștință cu dosarul, a scris cerere și nu a primit nici un răspuns. După o perioadă iar s-a adresat, vre-o jumătate de an în urmă, 2021, s-a adresat verbal la arhiva Judecătoriei *****, i s-a prezentat dosarul, nu cunoaște dosarul, părțile erau „silavie mașini” și Pavlenko Alexandru precum că ei împreună au procurat o uzină, în valoare de 6 sau 8 milioane. Acel dosar nu ține minte din ce dosar era. S-a adresat cu întrebarea dacă trebuie să achite amenda sau este vreo greșală. I s-a spus că conform deciziei este parte vinovată și trebuie să achite suma la Bezede. În continuare rămâne datoria neachitată, și trebuie să o achite. La CNA a fost chemat anul trecut cred că, 2020, nu mai ține minte. Cu cazul „silavie masini”, a fost interogat, în ce circumstanțe a semnat contractul, i s-au prezentat poze, și l-a recunoscut pe domnul Oleg. Despre cazul dat prima dată a auzit, pe acest caz la CNA nu a fost audiat. Cererea din dosar a scris-o sub dictare și nu a intrat în esența cuvintelor. Domnul Oleg, fără să-l cunoască, s-a apropiat în oraș de el și l-a întrebat dacă vrea să câștige bani. Atunci nu și-a dat seama de consecințe;

(f.d. 76-77, vol. IV)

- *corpul delict – cauza civilă nr. 2-626/2011 (18-2-426-14032011);*

(f.d. 221, vol. I)

- încheierea judecătorului Judecătoriei ***** Marchitan Gheorghe privind numirea cauzei civile spre examinare;

(f.d. 1, dosar nr. 2-626/2011)

- cerere de eliberare a ordonanței judecătorești privind încasarea sumei de 200 mil. dolari SUA, înaintată de Compania „Valemont properties LTD” către Pavlenko Alexandru, SRL „Orion”, SRL „ЗилБер” și Compania „Augela Systems LLC” în limba română, înregistrată în cancelaria Judecătoriei ***** la 14.03.2011 sub nr. 281;

(f.d. 2-5, dosar nr. 2-626/2011)

- ordin de încasare a numerarului nr. 231581546 din 17.03.2011, încasați de la Valemont Properties LTD cu titlu de taxă de stat pentru acțiunile examinate de judecătoria, în sumă de 25 000 lei;

(f.d. 6, dosar nr. 2-626/2011)

- cerere de eliberare a ordonanței judecătorești privind încasarea sumei de 200 mil. dolari SUA, înaintată de Compania „Valemont properties LTD” către Pavlenko Alexandru, SRL „Orion”, SRL „ЗилБер” și Compania „Augela Systems LLC” în limba rusă, înregistrată în cancelaria Judecătoriei ***** la 14.03.2011 sub nr. 281;

(f.d. 7- 11, dosar nr. 2-626/2011)

- copia neautentificată a unui document întocmit în limba engleză, cu denumirea Promissory Note; (f.d. 12, dosar nr. 2-626/2011)

- copia neautentificată a unui document, tradus în limba rusă din limba engleză, întocmit de compania Valemont properties LTD și adresat companiei Augela Systems LLC, cu denumirea Извещение о наступлении срока платежа по векселю din data de 20.02.2011; (f.d.13, dosar nr. 2-626/2011)

- copia neautentificată a unui document, întocmit în limba engleză de compania Valemont properties LTD și adresat companiei Felina investments Ltd, cu denumirea Notice of nonpayment of a bill Nr. 000005471 din data de 26.02.2011;

(f.d.14, dosar nr. 2-626/2011)

-copia neautentificată a unui document, tradus în limba rusă din limba engleză, întocmit de compania Valemont properties LTD și adresat companiei Felina investments Ltd, cu denumirea Уведомление о неоплате векселя Nr. 000005471 din data de 26.02.2011; (f.d.15, dosar nr. 2-626/2011)

-copia neautentificată a unei scrisori traduse în limba rusă din limba engleză, întocmită de compania Augela Systems LLC și adresată companiei Valemont properties LTD. (f.d. 16 dosar nr. 2-626/2011); - Copia neautentificată a unor documente întocmite în limba engleză cu denumirea The companies act 2006, Certificate of incorporation of a private limited company și procura;

(f.d.17-22, dosar nr. 2-626/2011)

-copiile neautentificate a unor documente întocmite în limba rusă, cu denumirea свидетельство о внесении записи в Единый государственный реестр юридических лиц; (f.d. 23-24, dosar nr. 2-626/2011)

- copiile neautentificate a unor documente întocmite în limba engleză cu denumirea Authentication of signature of person signing on behalf of a body corporate or in the name of another person și procură;

(f.d.25-26, dosar nr. 2-626/2011)

- ordonanță adoptată de judecătorul Judecătoriei *****, Gheorghe Marchitan, din 18.03.2011, prin care s-a dispus încasarea în beneficiul creditorului Valemont Properties LTD, 200 mil. dolari SUA, în mod solidar de la Pavlenko Alexandru, SRL „Orion”, SRL „ЗилБер” și compania „Augela Systems LLC”;

(f.d.27-29, dosar nr. 2-626/2011)

- copiile neautentificate a unor documente întocmite în limba engleză și traduse în limba rusă, cu denumirea Promissory note, Regarding the payment of bill No 000005471, Относительно оплаты векселя № 000005471, Notice on bill maturity, Извещение срока платежа по векселю;

(f.d.30-36, dosar nr. 2-626/2011)

- cereri din 18.03.2011, întocmite în limba rusă și neînregistrate în cancelaria Judecătoriei ***** privind lipsa pretențiilor debitorilor față de ordonanța din 18.03.2011;

(Vol.1, f.d. 37-40)

- scrisoare de expediere a cauzei civile nr. 2-626/2011 de către Procuratura Anticorupție către Judecătoria *****;

(f.d. 41, dosar nr. 2-626/2011)

- proces-verbal de ridicare din 20 septembrie 2016 a cauzei civile nr. 2-626/11;

(V.1, f.d.42-43)

- proces-verbal de ridicare din 16 septembrie 2016;

(V.1, f.d.-56-

57)

- proces-verbal de ridicare din 04 octombrie 2016;

(V.1, f.d.58-59

)

- documentele ridicate;

(V.1, f.d. 60-

214)

- proces-verbal de cercetare din 23 decembrie 2016;

(V.1, f.d.-215-

217)

- proces-verbal de cercetare din 24 noiembrie 2016;

(V.1, f.d.218-220)

- scrisoarea Procurorului în Procuratura Anticorupție Dorin Compan către Valentina Grigoraș direct adjunct al Departamentului de administrare judecătorească de pe lângă MJ;

(f.d.222-223)

- răspunsul primit de la Valentina Grigoraș direct adjunct al Departamentului de administrare judecătorească de pe lângă MJ;

(V.1, f.d.224)

- fișa de repartizare a dosarului, prin care a fost repartizat dosarul nr. 18-2-426- 14032011 pe data de 14.03.2011 ora 13:13:34, cu gradul de complexitate 6, judecătorului Gheorghe Marchitan;

(V.1, f.d.225)

- extrase din PIGD cu privire la prezentul dosar civil nr. 18-2-426-14032011;

(V.1, f.d.226-229)

- proces-verbal de cercetare din 17 ianuarie 2017;

(V.1, f.d.230

)

- scrisoarea Procurorului în Procuratura Anticorupție Dorin Compan către șeful SPCSB al CNA; (V.1, f.d.231)
- răspunsul la interpelarea Procurorului Procuraturii Anticorupție Dorin Compan de la SPCSB al CNA; (V.1, f.d.232-234)
- proces-verbal de cercetare din 18 ianuarie 2017; (V.1, f.d.235)
- ordonanță din 20 ianuarie 2017 privind recunoașterea documentelor parvenite de la SPCSB al CNA drept mijloace materiale de probă; (V.1, f.d.-236-239)

5.3. Colegiul Penal constată că, instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina *inculpatului Marchitan Gheorghe* *****încadrarea juridică corespunzătoare, și anume **art. 307 alin. (1) Cod Penal al RM** – *pronunțarea cu bună-știință de către judecător a unei hotărâri contrare legii.*

5.4. În cadrul cercetării judecătorești, Colegiul Penal a constatat cu certitudine că vina inculpatului Marchitan Gheorghe în comiterea infracțiunii prevăzute de art. art. 307 alin. (1) Cod Penal se dovedește prin cumulul de probe administrate și nominalizate supra și anume prin declarațiile martorilor și probele scrise cercetate din materialele dosarului, care coroborează între ele și demonstrează incontestabil vina inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod Penal.

Potrivit textului de apel declarat împotriva sentinței instanței de fond, rezultă că partea apărării pledează pentru pronunțarea unei sentințe de achitare în privința inculpatului Marchitan Gheorghe învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod Penal, pe motiv că, în acțiunile acestuia nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii, pe motiv că, nu a fost constatată existența faptei infracțiunii, precum și în temeiul faptului că, inculpatul nu poate fi tras la răspundere penală în baza art. 307 alin. (1) Cod Penal, din motivul că, a fost deja scos de sub învinuire pe aceeași faptă, cu dispunerea reabilitării depline a inculpatului.

Raportând motivele invocate în cererea de apel la materialele cauzei penale, Colegiul Penal conchide că, argumentele invocate de partea apărării nu își găsesc confirmare în starea de fapt a prezentei cauze penale, motiv pentru care Colegiul Penal va respinge ca nefondată solicitarea părții apărării de a fi pronunțată o sentință de achitare în privința inculpatului Marchitan Gheorghe.

Colegiul Penal reține astfel că, în cadrul ședinței de judecată au fost prezentate suficiente probe pertinente, concludente, veridice și utile, care

demonstrează pe deplin vinovăția inculpatului Marchitan Gheorghe în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod Penal.

5.5. În acord cu prevederile art. 389 alin. (1) Cod de Procedură Penală, (1) sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

Conform art. 100 alin. (4) Cod de Procedură Penală, (4) Toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe și verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective.

Potrivit art. 101 alin. (1) și (2) Cod de Procedură Penală, (1) Fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

5.5.1. În conformitate cu art. 52 alin. (1) Cod Penal, (1) Se consideră componentă a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă.

Conform art. 113 Cod Penal, (1) Se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală. (2) Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători.

5.5.2. În contextul aprecierii argumentelor de apel invocate de partea apărării, Colegiul Penal reține că, în sensul art. 6 CEDO un proces echitabil implică și faptul că hotărârea pronunțată într-o cauză urmează a fi motivată.

Sub acest aspect în cauzele Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei și Boldea contra României din 2007, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraf 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii. Trebuie avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

Jurisprudența CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate, în special în sarcina instanței este pusă obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților.

Dincolo de garanțiile fundamentale ale persoanei acuzate penal, garantate de Convenția CEDO, precum și de legislația națională, specificul infracțiunii prevăzute la art. 307 din Codul penal, rezidă în calitatea specială a subiectului infracțiunii – cea de judecător, aspect care implică, în virtutea funcției deținute, anumite garanții, existența unei imunități funcționale întru asigurarea excluderii răspunderii pentru hotărârile pronunțate.

În acest sens, instanța de apel reține Opinia Amicus Curiae a Comisiei de la Veneția privind răspunderea penală a judecătorilor Curții Constituționale, Opinia nr. 967 / 2019 (CDL-AD(2019)028), la solicitarea Curții Constituționale a Republicii Moldova, privind răspunderea penală a judecătorilor Curții Constituționale.

Comisia de la Veneția a accentuat că există necesitatea protejării judecătorilor de incriminarea activităților funcției lor, pentru a le permite să-și îndeplinească rolul de judecători independenți în sistemul constituțional.

Așa cum se menționează în Lista de control al preeminenței dreptului, independența judecătorilor în mod individual reprezintă unul din cele mai importante principii ale preeminenței dreptului.

Procesul de luare a deciziilor de către judecători trebuie, pe de o parte, asociată cu un nivel înalt de răspundere a judecătorilor dar, pe de altă parte, judecătorii nu trebuie pedepsiți pentru opiniile lor juridice exprimate în deciziile judecătorești.

Totuși, această protecție nu trebuie să fie bazată pe privilegiul persoanei care exercită funcția de judecător. Imunitatea protejează luarea deciziilor judecătorești în mod independent, fapt care presupune că un judecător nu poate fi pedepsit pentru opinia juridică sau pentru concluzia la care a ajuns în procesul de luare a deciziei.

Judecătorul poate fi pedepsit dacă se demonstrează că aceasta a comis o infracțiune. Trebuie asigurat un echilibru între imunitate ca mijloc de protejare a judecătorului împotriva presiunilor nepotrivite și abuzul din partea puterilor statale sau din partea persoanelor (imunitatea), pe de o parte, și faptul că un judecător nu este mai presus de lege (răspunderea), pe de altă parte. Atunci când judecătorii sunt supuși răspunderii penale pentru interpretarea unei legi, pentru stabilirea faptelor sau pentru evaluarea probelor, asemenea răspundere trebuie să fie posibilă doar în cazurile de rea credință și, fără îndoială, pentru neglijență completă; judecătorii nu trebuie trași la răspundere pentru erorile judiciare care nu implică rea-credință și pentru diferențele de interpretare a dreptului.

De asemenea, acesta presupune că numai eșecurile intenționate, cu abuz deliberat sau, fără îndoială, cu neglijență gravă sau completă trebuie să conducă la pornirea procedurilor disciplinare și aplicarea penalității, la răspundere penală sau răspundere civilă.

Prin urmare, simpla interpretare a legii, aprecierea faptelor sau cântărirea probelor efectuată de judecători pentru soluționarea cazurilor nu trebuie să ridice problema răspunderii civile, penale sau disciplinare, chiar și în cazurile de neglijență obișnuită.

Standardele europene permit tragerea la răspundere penală a judecătorilor în exercitarea funcțiilor, pragul este foarte înalt, așa cum s-a explicat mai sus, iar acesta este reiterat în memorandumul explicativ al Recomandării CM/Rec(2010/12): „Atunci când își exercită funcțiile judiciare, judecătorii ar trebui trași la răspundere doar dacă eroarea a fost comisă cu intenție clară”.

Totuși, eșecurile cu intenție ale judecătorilor constituționali în exercițiul funcției lor, cu un abuz deliberat, pot conduce la inițierea de acțiuni disciplinare și poate atrage doar sancțiuni, răspunderea penală sau răspunderea civilă în cazurile excepționale de extremă deviere de la principiile și standardele preeminenței dreptului și ale Constituției.

Chestiunea privind tragerea la răspundere penală a judecătorilor a fost reflectată și în *hotărârea Curții Constituționale nr. 12 din 28.03.2017 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 307 din Codul penal*, unde Curtea a subliniat că judecătorii nu pot fi constrânși să-și exercite atribuțiile sub amenințarea unei sancțiuni, fapt care poate influența în mod nefavorabil hotărârile ce urmează a fi adoptate.

Or, în exercitarea atribuțiilor ce le revin, judecătorii trebuie să beneficieze de libertatea neîngrădită de a soluționa cauzele în mod imparțial, în conformitate cu prevederile legale în vigoare și propriile aprecieri, neafectate de rea-credință.

Din aceste raționamente, considerentele judecătorului care au determinat adoptarea unei hotărâri într-o anumită cauză, hotărâre judecătorească care a fost anulată sau modificată, nu poate servi în calitate de temei determinant pentru sancționarea judecătorului.

Curtea a menționat că independența justiției implică un statut special al judecătorilor, care trebuie protejați împotriva subiectivismului organelor de urmărire penală, care le-ar putea afecta credibilitatea. Tocmai de aceea legiuitorul a stabilit o procedură distinctă și riguroasă de atragerea a judecătorului la răspundere penală, rolul determinant fiindu-i atribuit în acest proces Consiliului Superior al Magistraturii, în calitate de garant al independenței justiției.

Prin instituirea la art. 307 din Codul penal a sintagmei „*pronunțarea cu bună-știință*”, legiuitorul a stabilit expres că judecătorul poate fi atras la răspundere penală pentru această componentă de infracțiune exclusiv în cazul în care este demonstrată intenția acestuia de a pronunța hotărârea, sentința, decizia sau încheierea contrar prevederilor legale.

Remediul principal pentru corectarea erorilor judiciare constă în exercitarea căilor de atac, iar casarea unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri de către

instanțele superioare nu este temei în sine pentru pornirea urmăririi penale împotriva judecătorului.

Răspunderea penală a judecătorului în temeiul art. 307 din Codul penal poate fi compatibilă cu principiul independenței judecătorului doar în urma unei interpretări restrictive și doar în baza unor probe incontestabile care ar demonstra intenția judecătorului în emiterea actului judecătoresc contrar legii.

În acest context, Curtea a reamintit că, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a conturat standardul „*dincolo de orice îndoială rezonabilă*”, care presupune că, pentru a putea fi pronunțată o soluție de condamnare, acuzația trebuie dovedită „*dincolo de orice îndoială rezonabilă*”.

Reieșind din cele menționate supra, se impune ferma concluzie că judecătorii nu ar trebui trași la răspundere pentru erorile judiciare care nu presupun existența relei credințe și pentru diferențele de interpretare a dreptului. Remediul principal pentru asemenea erori îl reprezintă procedura de contestare. Doar eșecurile provocate cu intenție, printr-un abuz deliberat, prin rea-credință urmează a fi reținute în vederea constatării existenței faptei infracționale, în detrimentul unei abateri disciplinare.

Cu alte cuvinte, soluția ilegală dată de judecător nu este temei pentru tragerea la răspundere penală, decât doar dacă intenția judecătorului a fost de a sfida Legea și într-un mod deliberat de a ignora ordinea de drept, în cazurile de rea-credință, în prezența unei neglijențe complete, atunci când intima convingere a acestuia este substituită de un interes de a acționa contrar spiritului Legii.

Cu titlul de principiu, partea apărării a invocat atât în cadrul examinării cauzei penale în instanța de fond, cât și cererea de apel declarată două elemente, care în opinia acestora se pot solda cu achitare și anume ordonanța nu a fost contestă precum și ordonanța nu este element material de încadrare în prevederile art. 307 din Codul penal, or, legea prevede expres hotărârea, sentința, decizia, încheierea, iar ordonanța nu este indicată în dispoziția articolului prin urmare, legea materială nu poate fi interpretată extensiv.

Astfel, pentru a stabili răspunderea penală, Colegiul Penal reține că, în hotărârea Curții Constituționale nr. 12 din 27.03.2017 Curtea Constituțională a reținut că, răspunderea penală a judecătorului în temeiul articolului 307 din Codul penal poate fi compatibilă cu principiul independenței judecătorului doar în urma unei interpretări restrictive și doar în baza unor probe incontestabile, care ar demonstra intenția judecătorului în emiterea actului judecătoresc contrar legii.

Conform art.14 alin. (1) din Codul de procedură civilă, la judecarea cauzelor civile în primă instanță, actele judiciare se emit în formă de hotărâre, încheiere și ordonanță.

Potrivit art. 344 din Codul de procedură civilă, ordonanța judecătorească este o dispoziție dată unipersonal de judecător, în baza materialelor prezentate de

creditor, privind încasarea de sume bănești sau revendicarea de bunuri de la debitor în pretențiile specificate la art.345. Ordonanța judecătorească reprezintă un act executoriu care se îndeplinește în modul stabilit pentru executarea actelor judecătorești.

În acord cu prevederile art. 120 din Constituție, Legea Supremă a Republicii Moldova, prevede că este obligatorie respectarea sentințelor și a altor hotărâri definitive ale instanțelor judecătorești, precum și colaborarea solicitată de acestea în timpul procesului, al executării sentințelor și a altor hotărâri judecătorești definitive.

Astfel, norma constituțională prevede expres două noțiuni generice a actelor de dispoziție judecătorești: sentința și hotărâri.

Chiar și partea apărării și-a formulat obiecțiile împotriva învinuirii reieșind din caracterul obligatoriu al hotărârilor definitive ale instanțelor judecătorești, statuat la art. 120 din Constituție, deci pe de o parte se insistă asupra caracterului obligatoriu al ordonanței prin prisma prevederilor care impun respectarea hotărârilor definitive, iar pe de altă parte se insistă asupra faptului că ordonanța judecătorească nu poate fi apreciată ca hotărâre judecătorească.

În acest sens, este lipsit de orice dubiu faptul că, ordonanța judecătorească este un act de dispoziție executoriu al instanței de judecată și aceasta reprezintă o hotărâre, emisă într-o procedură simplificată, procedura în ordonanță.

În susținerea concluziei date, Colegiul Penal reiterează și prevederile art. 20 alin. (1) Legea RM nr. 514-XIII din 06.07.1995 „privind organizarea judecătorească”, potrivit cărora hotărârile instanței judecătorești se pronunță în numele legii de către un singur judecător sau, după caz, cu votul majorității judecătorilor din complet.

Norma în cauză definește toate actele de dispoziție pronunțate de judecători ca fiind hotărâri, abordare similară practicii CtEDO, în care actele ce emană de la o autoritate judecătorească sunt hotărâri.

Aprecierea dată în nici un mod nu poate fi catalogată ca fiind o interpretare extensivă, contrară principiului legalității, chiar dacă în norma de drept cuprinsă la art. 307 din Codul Penal Legislatorul nu a operat în mod expres cu noțiunea de ordonanță, această este înglobată de hotărâre.

În primul rând, hotărârea Curții Constituționale nr.12 din 27.03.2017 Curtea nu vine să excludă aplicabilitatea art.307 în cazul în care obiectul infracțiunii se confirmă a fi ordonanța, întrucât aspectul privind delimitarea actelor de dispoziție în cauză nu a fost examinat de Înalta Curte în speța respectivă.

În al doilea rând, faptul că norma cuprinsă la art.307 din Codul penal nu indică expres noțiunea de ordonanță, nu exclude aprecierea ordonanței judecătorești ca fiind o hotărâre dată de instanța de judecată. Această apreciere nu poate fi contrară Articolului 7 din Convenție.

La acest capitol, întru aprecierea previzibilității unei interpretări judiciare, Curtea a constatat în repetate rânduri că nu ar trebui să fie acordată importanță lipsei precedentelor comparabile.

Atunci când instanțele naționale trebuie să interpreteze o prevedere a legii penale pentru prima dată, interpretarea domeniului de aplicare a infracțiunii care a fost coerentă cu esența acelei infracțiuni trebuie, de regulă, să fie considerată previzibilă (*a se vedea Jorgic v. Germania, nr. 74613/01, § 109, CEDO 2007-III*).

Chiar și o nouă interpretare a domeniului de aplicare a unei infracțiuni existente poate fi considerată în mod rezonabil previzibilă în sensul Articolului 7, cu condiția ca aceasta să fie rezonabilă din punct de vedere al dreptului intern și conformă cu esența infracțiunii.

În *cauza Khodorkovskiy și Lebedev v. Rusia, nr. 11082/06 și 13772/05, la §821*, Curtea a admis că cauza reclamanților a fost fără precedent și că articolul 7 al Convenției nu este incompatibil cu legislația judiciară și nu exclude clarificarea treptată a regulilor răspunderii penale prin interpretare judiciară în cazuri specifice, cu condiția ca dezvoltarea ulterioară să fie în concordanță cu natura infracțiunii, și în mod rezonabil previzibil.

Având în vedere relațiile sociale protejate de art.307 din Codul penal, care reprezintă relațiile sociale privind înfăptuirea justiției, sub aspectul corespunderii actelor de dispoziție normelor de drept și asigurării bunei-funcționari a procesului de înfăptuire a justiției, și având în vedere că gradul de independență al magistraților în procesul de înfăptuire a justiției trebuie să fie direct proporțional cu gradul de responsabilitate al acestora, pentru a exclude abuzurile din partea magistraților, este evident și firesc faptul că Legislatorul să fi urmărit să instituie un nivel sporit de responsabilitate a magistraților în procesul de înfăptuire a justiție pentru acțiunile realizate în procesul de înfăptuire a justiție.

Conform art. 4 alin. (1) din Legea „privind organizarea judecătorească” nr. 514-XIII din 06.07.1995, instanțele judecătorești înfăptuiesc justiția în scopul apărării și realizării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor și ale asociațiilor acestora, ale întreprinderilor, instituțiilor și organizațiilor.

Conform art. 1 alin. (1) și (2) din Legea „cu privire la statutul judecătorului” nr. 544-XIII din 20.07.1995, puterea judecătorească se exercită numai prin instanță judecătorească în persoana judecătorului, unicul purtător al acestei puteri. Judecătorul este persoana investită constituțional cu atribuții de înfăptuire a justiției, pe care le execută în baza legii.

În aceste condiții, pentru unicul purtător al puterii judecătorești este mai mult decât previzibilă catalogarea ordonanței judecătorești ca act de dispoziție al instanței de judecată pentru care sunt aplicabile aceleași reguli și principii ale efectuării justiției, care se pronunță în conformitatea cu Legea, în spiritul Legii.

Este practic imposibil ca Legislatorul să fi instituit un echilibru între independența judecătorului și responsabilitatea acestuia prin incriminarea faptei de pronunțare cu bună știință a hotărârii ilegale, asigurând o excepție care ar exclude responsabilitatea acestuia – pronunțarea cu bună știință a unei ordonanței ilegale.

În acest sens, instanța de apel reține că, *ordonanța judecătorească*, reieșind din prevederile constituționale, Legea nr. 514-XIII din 06.07.1995 „cu privire la organizarea judecătorească” *este o hotărâre*, care este pronunțată de instanța de judecată, în baza unei proceduri simplificate, are forță juridică obligatorie cu efect de executare și este irevocabilă.

Astfel, Colegiul Penal reține ca fiind întemeiate concluziile instanței de fond care a statuat că, nu poate să judece cauza în fond în baza unei interpretări gramaticale stricte a normei penale.

La caz, urmează de analizat de principiu, reieșind din esența actului judecătoresc obligatoriu pronunțat, statutul judecătorului, efectele acestuia și din raportul juridic generic protejat de norma penală.

Deși partea apărării a obiectat asupra învinuirii aduse, argumentele invocate întru susținerea poziției de apărare s-au axat în mod exclusiv pe aspecte privind încadrarea juridică a faptei.

La capitolul obiecțiilor părții apărării privind deficiențele de încadrare juridică a faptei, Colegiul Penal reține că, obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art. 307 din Codul penal îl constituie relațiile sociale privind înfăptuirea justiției, sub aspectul corespunderii actelor de dispoziție normelor de drept.

Obiectul juridic material al infracțiunii în constituie actele de dispoziție ale instanței de judecată/judecătorului – hotărârea, sentința, încheierea, decizia.

În partea ce ține de argumentele apărării privind lipsa obiectului infracțiunii, Colegiul Penal va respinge această poziție și notează că, infracțiunea prevăzută de art. 307 este inclusă în capitolul XIV din Codul penal, denumit infracțiuni contra justiției, urmărindu-se protejarea relațiilor sociale care asigură funcționarea normală a organelor justiției, înfăptuirea justiției.

În concluzie, instanța de apel constată că ordonanța judecătorească este obiect material al art. 307 alin. (1) din Codul penal.

Astfel, instanța de judecată urmează să constate intenția directă a judecătorului la comiterea infracțiunii, or, norma penală operează cu noțiunea de „bună știință”, care urmează a fi apreciată reieșind din cumul de probe administrate.

În acest sens, se reține că, la 14 martie 2011 la Judecătoria ***** a fost înregistrată *cererea de eliberare a ordonanței judecătorești* de către Compania „Valemont properties LTD”, debitori Pavlenco Alexandr, SRL „Orion”, SRL „ЗилБер”, compania „Angela Systems” LLC prin care a solicitat eliberarea

ordonanței judecătorești privind încasarea în mod solidar de la debitorul 1 – Pavlenco Alexandru, domiciliat în or. *****, str. *****, debitorul 2 – SRL „Orion” Federația Rusă, *****, or. *****, str. *****, IDNO *****, debitorul 3 – SRL „ЗилБер”, *****, IDNO ***** și debitorul 4 – compania „Augela Systems LLC” în favoarea creditorului – compania „Valemont properties LTD” 200 000 000 dolari SUA (două sute milioane) dolari SUA; precum și a taxei de stat achitate.

Cererea a fost înregistrată conform modului stabilit în Programul integrat de gestionare a dosarelor (PIGD), cauzei civile fiindu-i atribuit numărul manual: 2-626/11 (*număr generat de program 18-2-426-14032011*) care a fost repartizată aleatoriu, la data de 14.03.2011 prin intermediul PIGD spre examinare judecătorului Gheorghe Marchitan.

La 17 martie 2011 a fost fixat termenul de judecare a cauzei pentru 18 martie 2011, ora 09:00; (f.d. 1, corp delict)

În cauza civilă nr. 2-26/2-11 au fost anexate următoarele acte:

- ordin de încasare a numerarului nr. 231581546 din 17.03.2011, încasați de la Valemont Properties LTD cu titlu de taxă de stat pentru acțiunile examinate de judecătorii, în sumă de 25 000 lei; (f.d. 6, dosar nr. 2-626/2011);

- cerere de eliberare a ordonanței judecătorești privind încasarea sumei de 200 mil. dolari SUA, înaintată de Compania „Valemont properties LTD” către Pavlenko Alexandru, SRL „Orion”, SRL „ЗилБер” și Compania „Augela Systems LLC” în limba rusă, înregistrată în cancelaria Judecătoriei ***** la 14.03.2011 sub nr. 281; (f.d. 7- 11, dosar nr. 2-626/2011)

- copia neautentificată a unui document întocmit în limba engleză, cu denumirea Promissory Note; (f.d. 12, dosar nr. 2-626/2011)

- copia neautentificată a unui document, tradus în limba rusă din limba engleză, întocmit de compania Valemont properties LTD și adresat companiei Augela Systems LLC, cu denumirea Извещение о наступлении срока платежа по векселю din data de 20.02.2011; (f.d.13, dosar nr. 2-626/2011)

- copia neautentificată a unui document, întocmit în limba engleză de compania Valemont properties LTD și adresat companiei Felina investments Ltd, cu denumirea Notice of nonpayment of a bill Nr. 000005471 din data de 26.02.2011; (f.d.14, dosar nr. 2-626/2011)

- copia neautentificată a unui document, tradus în limba rusă din limba engleză, întocmit de compania Valemont properties LTD și adresat companiei Felina investments Ltd, cu denumirea Уведомление о неоплате векселя Nr. 000005471 din data de 26.02.2011; (f.d.15, dosar nr. 2-626/2011)

- copia neautentificată a unei scrisori traduse în limba rusă din limba engleză, întocmită de compania Augela Systems LLC și adresată companiei Valemont properties LTD; (f.d. 16, dosar nr. 2-626/2011)

- copiile neautentificate a unor documente întocmite în limba engleză cu denumirea The companies act 2006, Certificate of incorporation of a private limited company și procură; (f.d.17-22, dosar nr. 2-626/2011)

- copiile neautentificate a unor documente întocmite în limba rusă, cu denumirea свидетельство о внесении записи в Единый государственный реестр юридических лиц; (f.d. 23-24, dosar nr. 2-626/2011)

- copiile neautentificată a unor documente întocmite în limba engleză cu denumirea Authentication of signature of person signing on behalf of a body corporate or in the name of another person și procură; (f.d.25-26, dosar nr. 2-626/2011)

- ordonanță adoptată de judecătorul Judecătoriai *****, Gheorghe Marchitan, din 18.03.2011, prin care a dispus încasarea în beneficiul creditorului Valemont Properties LTD, 200 mil. dolari SUA, în mod solidar de la Pavlenko Alexandru, SRL „Orion”, SRL „ЗилБер” și compania „Augela Systems LLC”. (f.d.27-29, dosar nr. 2-626/2011);

- copiile neautentificate a unor documente întocmite în limba engleză și traduse în limba rusă, cu denumirea Promissory note, Regarding the payment of bill No 000005471, Относительно оплаты векселя № 000005471, Notice on bill maturity, Извещение срока платежа по векселю; (f.d.30-36, dosar nr. 2-626/2011)

- cereri din 18.03.2011, întocmite în limba rusă și neînregistrate în cancelaria Judecătoriai ***** privind lipsa pretențiilor debitorilor față de ordonanța din 18.03.2011; (f.d. 37-40)

- scrisoare de expediere a cauzei civile nr. 2-626/2011 de către Procuratura Anticorupție către Judecătoria *****; (f.d. 41, dosar nr. 2-626/2011)

La capitolul ce ține de eliberarea ordonanței judecătorești din 18 martie 2011, urmează a fi reținute prevederile Codul de procedură civilă, în redacția în vigoare la momentul emiterii actului de dispoziție în cauză.

Astfel, conform art.137 alin.(1) din Codul de procedură civilă, se consideră înscris orice document, act, convenție, contract, certificat, scrisoare de afacere ori scrisoare personală, alt material expus în scris cu litere, cifre, semne grafice, precum și primit prin fax, poștă electronică ori prin alt mijloc de comunicare sau în alt mod ce permite citirea informației care se referă la circumstanțe importante pentru soluționarea pricinii și care pot confirma veridicitatea lor.

Conform art.138 alin.(4) din Codul de procedură civilă, înscrisul se depune în original sau în copie autenticată în modul stabilit de lege, indicându-se locul de aflare a originalului. Înscrisul se depune în original când, conform legii sau unui alt act normativ, circumstanțele pricinii trebuie confirmate numai cu documente în original sau când copiile de pe documentul prezentat au cuprinsuri contradictorii, precum și în alte cazuri când instanța consideră necesară prezentarea originalului.

Conform art.139 alin.(1) din Codul de procedură civilă, documentele și alte acte eliberate de autorități și de persoane cu funcție de răspundere în limitele competenței și împuternicirilor lor se prezumă a fi autentice. Dacă are unele suspiciuni în privința autenticității lor, instanța este în drept să ceară din oficiu ca autoritatea sau persoana cu funcție de răspundere care le-a eliberat să certifice autenticitatea lor. Autenticitatea documentelor și a altor acte eliberate de autoritățile străine se determină conform art.466.

În conformitate cu prevederile art.466 din Codul de procedură civilă, (1) actele oficiale eliberate, redactate sau legalizate, în conformitate cu legislația străină și în forma stabilită, de organe competente străine în afara Republicii Moldova în privința cetățenilor sau organizațiilor ei ori persoanelor străine pot fi prezentate instanțelor judecătorești ale Republicii Moldova numai dacă sînt supralegalizate pe cale administrativă ierarhică și, ulterior, de misiunile diplomatice sau de oficiile consulare ale Republicii Moldova. (2) Supralegalizarea pe cale administrativă este supusă procedurii stabilite de statul de origine a actului, urmată de supralegalizarea efectuată de misiunea diplomatică sau de oficiul consular al Republicii Moldova în statul de origine, fie de misiunea diplomatică sau de oficiul consular al statului de origine în Republica Moldova și, ulterior, în ambele situații, de Ministerul Afacerilor Externe al Republicii Moldova. (3) Supralegalizarea actelor încheiate sau legalizate de instanțele judecătorești ale Republicii Moldova se face, din partea autorităților Republicii Moldova, de Ministerul Justiției și de Ministerul Afacerilor Interne. (4) Actele oficiale eliberate pe teritoriul unui stat participant la tratatul internațional la care Republica Moldova este parte sînt recunoscute fără supralegalizare ca înscrisuri în instanțele judecătorești ale Republicii Moldova. (5) Actele încheiate într-o limbă străină se prezintă în instanțele judecătorești ale Republicii Moldova în traducere în limba moldovenească, cu autentificarea traducerii în modul stabilit.

În conformitate cu prevederile art.344 alin.(1) din Codul de procedură civilă, ordonanța judecătorească este o dispoziție dată unipersonal de judecător, în baza materialelor prezentate de creditor, privind încasarea de sume bănești sau revendicarea de bunuri de la debitor în pretențiile specificate la art.345.

În conformitate cu prevederile art.347 alin.(3) și (4) din Codul de procedură civilă, la depunerea cererii, creditorul prezintă probe privind respectarea procedurii prealabile sesizării instanței. Cererea se semnează de creditor sau de reprezentantul lui. Dacă se depune de către reprezentant, la cerere se anexează documentul care atestă împuternicirile acestuia, autentificat în modul stabilit de lege.

În conformitate cu prevederile art.348 alin.(1) și (2) din Codul de procedură civilă, judecătorul refuză să primească cererea de eliberare a ordonanței judecătorești din motivele consemnate la art.169 și 170. Judecătorul refuză să primească cererea și dacă: a) pretenția nu rezultă din art.345; b) debitorul este în

afara jurisdicției instanțelor judecătorești ale Republicii Moldova; c) nu sînt prezentate documentele care confirmă pretenția creditorului; d) din cerere și din alte documente prezentate se constată existența unui litigiu de drept care nu poate fi soluționat în temeiul documentelor depuse; e) nu s-a respectat procedura prealabilă cerută de lege pentru sesizarea instanței judecătorești.

În acest sens, Colegiul Penal reține că, potrivit cererii de eliberare a ordonanței judecătorești, debitorul 2- SRL „Orion” își are sediul în Federația Rusă, 123242, or. *****, str. *****, debitorul 3 - SRL „ЗилБер” își avea sediul în *****, IDNO *****, debitorul 3- compania „Augela Systems LLC” ID no. JC 335847, Reg. Address: *****).

Prin urmare, instanța de apel reiterează că, a fost încălcat art. 345 lit. b) din Codul de procedură civilă, care prevedea expres, refuzul în eliberarea ordonanței judecătorești.

În conformitate cu prevederile art.170 alin.(1) lit. e) din Codul de procedură civilă, judecătorul restituie cererea de chemare în judecată dacă cererea nu este semnată ori este semnată de o persoană neîmputernicită de a o semna ori este semnată fără a se indica funcția semnatarului.

În conformitate cu prevederile art.349 alin.(1) din Codul de procedură civilă, dacă cererea nu corespunde prevederilor art.347 ori nu s-a plătit taxă de stat, judecătorul nu dă curs cererii și, printr-o încheiere, stabilește un termen de lichidare a neajunsurilor din cerere sau de plată a taxei de stat.

Astfel, analizând versiunea acușării, confruntând raționamentele invocate cu declarațiile inculpatului și probele cercetate în ședința de judecată, în special corpul delict, Colegiul Penal atestă că, versiunea acușării a fost probată, este lipsită de dubii sau incertitudini, fiind stabilit în mod incontestabil sfidarea normelor de drept citate supra.

În susținerea concluziei date, Colegiul Penal remarcă faptul că, înscrisurile anexate la cererea de eliberare a ordonanței sunt doar în copii, nefiind autentificate în modul corespunzător.

În acest sens se reține că, cererea de eliberare a ordonanței judecătorești a fost depusă la 14 martie 2011, iar taxa de stat, a fost achitată la 17 martie 2011 potrivit ordinului de încasare a numerarului nr. 231581546; (f.d. 6, corpul delict)

Mai mult ca atât, nu este clar când a fost depus acest ordin de încasare, or, el a fost emis după 3 zile de la depunerea cererii și cum a fost anexat la materialele cauzei, reieșind din faptul că cererea de eliberare a ordonanței judecătorești se examinează unipersonal, fără a fi stabilită ședință de judecată.

Cererea de eliberare a ordonanței judecătorești este semnată de Bogdan Kuchay, reprezentantul oficial în baza procurii a „Valemont Properties LTD”, nefiind nici un act, în limba de stat potrivit căruia Bogdan Kuchay este

împuternicit de organele de conducere al „Valemont Properties LTD”, iar actele anexate sunt în limba engleză, în copii, nefiind certificate și traduse în limba de stat.

Conform art.24 alin.(1) din Codul de procedură civilă, judecarea cauzelor civile în instanțele judecătorești se desfășoară în limba moldovenească (română în sensul prevederilor Hotărârii Curții Constituționale nr. 36 din 5 decembrie 2013, limba de stat a Republicii Moldova este limba română).

Art.118 alin.(1) din Constituție prevede că, procedura judiciară se desfășoară în limba moldovenească, (română în sensul prevederilor Hotărârii Curții Constituționale nr. 36 din 5 decembrie 2013, limba de stat a Republicii Moldova este limba română).

Aparent, se pretinde că, inculpatul Marchitan Gheorghe personal ar fi efectuat traducerea înscrisurilor întocmite în limba engleză și rusă pentru a constata circumstanțele reținute în ordonanță, or, nu a fost posibil de stabilit înscrisurile care au „inspirat” conținutul textelor în limba română.

Se pretinde că, judecătorul a studiat și tradus chiar și contracte și certificatele din limba engleză.

Totodată, înscrisurile anexate la cererea de eliberare a ordonanței judecătorești nu sunt legalizate și la dosar nu există nici o confirmare a faptului existenței tratatelor internaționale în virtutea cărora se excludea necesitatea supralegalizării lor.

Respectiv, cererea de eliberarea a ordonanței judecătorești depusă de „Velmont Properties LTD” viza debitori aflați în afara jurisdicției instanțelor judecătorești din Republica Moldova, în baza unor raporturi juridice care nu au tangență cu Republica Moldova.

*Cu referire la debitorul Pavlenco Alexandru, în cererea de eliberare a ordonanței judecătorești se indică adresa de domiciliu ca fiind în Republica Moldova, or. *****, str. *****se reține că, numele acestuia este indicat pe verso la fila 12 a corpului delict pe copia actului necertificată, intitulată cu denumirea „For Endorsement”, nefiind clar care este conținutul acestui act și dacă Pavlenco Alexandru este debitor.*

În general conform cererii depuse, obligația de plată a apărut în urma eliberării unei cambii.

*Astfel, la materialele cauzei civile nr.2-626/11 nu există nici un înscris care să confirme că debitorul Pavlenco Alexandru ar avea domiciliul în raza teritorială a Judecătoriei *****.*

Tot, creditorul a pretins că ar fi recepționat de la debitorul Pavlenco Alexandr, cu 7 zile înainte de depunerea cererii de eliberare a ordonanței judecătorești, fapt ce nu este constatat.

Nu este confirmată prin careva probe și este prea puțin credibilă versiunea părții apărării precum că, în lipsa oricăror dubii, judecătorul a acceptat existența unei creanțe în sumă de 200 000 000 dolari SUA și a dispus încasarea de la debitor persoană fizică încasarea sumei în cauză nefiind anexat în limba de stat, nici un act din care Pavlenco Alexandru să die debitor.

Totodată, instanța de apel reține ca fiind întemeiate obiecțiile părții apărării în partea ce ține de imposibilitatea catalogării unui raport juridic ca fiind fictiv sau ilegal doar reieșind din suma creanței, însă situația în care se pretinde încasarea unei sume de 200 000 000 (două sute milioane) dolari SUA de la o persoană fizică, domiciliată în or. ***** de către un creditor persoană juridică din Marea Britanie, fără un act prin care debitorul și-a asumat executarea obligațiilor contractate anterior de o persoană juridică din Marea Britanie (cu sediul la aceeași adresă ca și creditorul), este mai mult decât suficientă ca să trezească un nivel sporit de precauție la judecător.

În cadrul audierii sale, atât la etapa urmăririi penale, cât și în cadrul ședinței de judecată, inculpatul a refuzat să dea declarații, iar aceste materiale se confirmă a fi cele din dosarul civil, corpul delict și că în mod deliberat a dat soluția în cauză.

La fel, instanța de apel remarcă faptul că, la materialele cauzei nu este nici un act care să demonstreze precum că creditorul *Compania Valemont Properties LTD* s-a adresat cu o cerere prealabilă de executare a cambiei care să fi fost expediată și recepționată de debitori, ceea ce denotă lipsa probei privind respectarea procedurii prealabile sesizării instanței, în sensul art.347 alin.(3) din Codul de procedură civilă, condiție imperativă pentru admiterea cererii de eliberare a ordonanței.

Totodată, Colegiul Penal reține că, la 18 martie 2011 Judecătoria ***** , judecător Gheorghe Marchitan a emis ordonanța potrivit căreia s-a dispus a încasa în beneficiul creditorului „Valemont Properties LTD”, cu sediul în ***** , suma de 200 000 000 (două sute milioane) dolari SUA și 25 000 lei în mod solidar de la: - Pavlenco Alexandru, domiciliat în Republica Moldova, or. ***** , str. ***** , codul personal *****; SRL „Orion”, cu sediul în ***** , STR. ***** , str. ***** , OGPН *****. - SRL „ЗилБер” cu sediul în Federația ***** , OGPН *****; - Compania „Augela Systems LLC”, sediul *****).

Tot la 18.03.2011 la cauza civilă sunt anexate niște acte, fără ștampila de intrare care urma să fie aplicată de către cancelaria Judecătoriei ***** , prin care este indicat că „sunt de acord cu ordonanța emisă”.

Mai mult ca atât, la actele depuse, nu este anexat nici un act care să confirme împuternicirea celor care au semnat scrisorile.

Este de menționat că aceste acte sunt adresate direct Judecătorului Marchitan Gheorghe.

Totodată, la fila dosarului nr. 40 este un act în limba rusă semnat de către Pavlenco Alexandru care invocă lipsa obiecțiilor, în timp ce în ședința de judecată, Pavlenco Alexandru, a declarat că, a semnat actul sub dictarea unui avocat în mașină.

Ulterior, la materialele dosarului nr. 2-626/11, la filele 37, 38, și 39, sunt acte adresate direct Judecătorului Gheorghe Marchitan.

La fila dosarului nr. 37 este un înscris redactat în limba rusă, care se pretinde a fi semnat de directorul ООО „ЗилБер”, Kabak Oleg, cu aplicarea ștampilei umede a companiei, prin care se recunoaște datoria și se invocă lipsa obiecțiilor față de ordonanță.

La fila dosarului nr. 38 este un înscris redactat în limba rusă, care se pretinde a fi semnat de directorul ООО „Augela Systems LLC”, Koruts Viktor, cu aplicarea ștampilei umede a companiei, prin care se recunoaște datoria și se invocă lipsa obiecțiilor față de ordonanță.

La fila dosarului nr. 39 este un înscris redactat în limba rusă, care se pretinde a fi semnat de directorul ООО „Orion”, Cijevschii Ruslan, cu aplicarea ștampilei umede a companiei, prin care se recunoaște datoria și se invocă lipsa obiecțiilor față de ordonanță.

Este important a fi precizat că toate aceste înscrisuri se pretind a fi întocmite la data de 18 martie 2011, data la care a fost emisă ordonanța, deși nu este nici o dovadă că această ordonanță în general a fost adusă la cunoștința debitorilor.

*În aceste circumstanțe, se confirmă versiunea acuzării că la 14 martie 2011 în Judecătoria ***** este înregistrată cererea de eliberare a ordonanței de către un creditor persoană juridică cu sediul și adresa de corespondență în Marea Britanie, față de creditori persoane juridice cu sediile/adresele de corespondență în Marea Britanie și Federația Rusă, și față de un creditor persoană fizică cu domiciliul/adresa de corespondență în *****.*

Această cerere este semnată de o persoană care pretinde că acționează în numele creditorilor în baza unei procuri întocmite în limba engleză, în copie, necertificată în modul stabilit de lege, dublată de copia traducerii acesteia în limba rusă, necertificată în modul stabilit de lege.

Debitorii vizați în cererea de eliberare a ordonanței judecătorești sunt în afara jurisdicției instanțelor Republicii Moldova.

La cererea de eliberare a ordonanței judecătorești lipsește dovada respectării procedurii prealabile.

Toate actele anexate la cerere sunt în copii, neredactate în limba de stat, fără a fi însoțite de traducerea lor în limba de stat, fără a fi legalizate, certificate.

La 18 martie 2011 judecătorul Marchitan Gheorghe examinează materialele repartizate și admite cererea de eliberare a ordonanței judecătorești.

Dincolo de faptul că, pretinsul reprezentant al unui debitor nici nu cunoștea denumirea corectă a companiei pe care o reprezenta, dar din numele acestei companii vine să recunoască încasarea sumei de 200 000 000 dolari SUA de la această companie, se apreciază că, fiind o reacție extrem de eficientă a factorilor de decizie ai persoanelor juridice din Marea Britanie și Federația Rusă, aspect care trezește suspiciuni serioase asupra înscrisurilor în cauză.

De asemenea, instanța de apel reține că, toate cele 3 înscrisuri care au fost întocmite de debitori, au fost redactate/întocmite în aceeași manieră/formă, înregistrate în aceeași zi, depuse în aceeași perioadă de timp.

Aici se evidențiază faptul, că toate au fost date cu 18.03.2011 (data expedierii copiilor de pe ordonanța judecătorească), toate actele sunt adresate judecătorului Marchitan Gheorghe, toate confirmă lipsa obiecțiilor, practic formulate în aceeași stilistică, același volum de informație se conține în fiecare înscris.

Ceea ce se mai evidențiază este faptul că în 3 din 4 înscrisuri, care sunt adresate direct judecătorului, este indicat numărul actului emis de judecător și anume nr.2-626/11, și indică data de 17 martie 2011, ca dată de emitere a ordonanței, fiind și data achitării taxei de stat.

Cu referire la argumentele părții apărării precum că, actul de dispoziție nu a fost contestat, că acesta este irevocabil, este în vigoare și este executat, instanța de apel apreciază criticile în cauză ca fiind formulate într-o manieră evazivă, care nu combat caracterul ilicit al acțiunilor inculpatului.

Reieșind chiar și din poziția expusă de Curtea Constituțională în hotărârea nr.12 din 27.03.2017, în situația incriminării faptei prevăzute la art.307 din Codul penal, desființarea de către instanța de judecată ierarhic superioară a actului de dispoziție vizat, în cadrul unui control de legalitate realizat în ordinea de atac prevăzută de legislația procedurală, nu este o condiție imperativă pentru constatarea faptei infracționale.

Aceeași poziție rezultă și din Opinia Amicus Curiae a Comisiei de la Veneția privind răspunderea penală a judecătorilor Curții Constituționale, Opinia nr. 967 / 2019 (CDLAD(2019)028).

Urmează a fi precizat că, potrivit art.254 alin. (2) din Codul de procedură civilă, rămân irevocabile hotărârile judecătorești: a) emise în primă instanță, după expirarea termenului de apel, dacă participanții interesați nu au exercitat calea de atac corespunzătoare; 1) emise în primă instanță, contestate cu apel, fără drept de recurs; b) emise de instanța de apel, după expirarea termenului de recurs, dacă participanții interesați nu au exercitat calea de atac corespunzătoare; c) emise de instanța de recurs, după examinarea recursului.

Astfel, unele acte de dispoziție ale instanței de judecată, după natura lor, devin irevocabile odată cu emiterea/pronunțarea lor, motiv pentru care caracterul

irevocabil al acestuia nu vine să excludă calificarea faptei prin prisma prevederilor art.307 din Codul penal, atunci cînd sunt întrunite celelalte indicii calificative.

În acest sens, se reține și decizia Curții Constituționale nr. 11 din 31.01.2023 (în vigoare 31.01.2023) de inadmisibilitate a sesizării nr. 214g/2022 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 307 din Codul penal (răspunderea penală a judecătorului pentru pronunțarea unei hotărâri care nu a fost casată de instanțele superioare), în care, Curtea a statuat că „*actus reus (i.e. pronunțarea unei hotărâri, sentințe, decizii sau încheieri contrare legii)* și *mens rea (i.e. cu bună-știință)* ale infracțiunii prevăzute de articolul 307 din Codul penal pot fi întrunite în mod independent de existența unei hotărâri de casare a actului judecătoresc despre care se pretinde că este ilegal. Spre exemplu, atât în procesul civil, cât și în cel penal, judecătorii pot pronunța hotărâri (*lato sensu*) ilegale care nu pot fi supuse niciunei căi de atac, însă ilegalitatea să fi fost comisă în mod deliberat. Dacă, prin absurd, tragerea la răspundere penală a judecătorilor pe baza articolului 307 din Codul penal s-ar face potrivit criteriului posibilității de a ataca hotărârea, atunci judecătorii ale căror pretinse hotărâri ilegale pot fi atacate ar fi tratați în mod discriminatoriu în comparație cu judecătorii ale căror pretinse hotărâri ilegale nu pot fi contestate în fața unei instanțe superioare. Pentru cei din urmă, situația ar reprezenta o cale de eludare a legii penale. De asemenea, ilegalitatea unui act judecătoresc irevocabil poate rezulta din aprecierea Curții Europene în procesul examinării unei plângeri împotriva Republicii Moldova. În practică pot fi și alte exemple care demonstrează că elementele infracțiunii pot exista indiferent de casarea hotărârii judecătorești (DCC nr.24 din 22 februarie 2022, § 25-26).

Critic se vor aprecia și alegațiile părții apărării ce țin de lipsa obiecțiilor din partea debitorilor, or, unicul debitor care are domiciliul în Republica Moldova, Pavlenco Alexandru a confirmat faptul că nu i s-a adus la cunoștință ordonanța în cauză decît la etapa urmării penale, iar ce ține de semnătura acestuia, menționează că, a semnat mai multe acte în gol, adică pe foaie albă.

În privința celorlalți debitori, instanța de apel remarcă că, deși nu există dovada înștiințării lor și nici nu poate fi explicată modalitatea în care în aceeași zi în care printr-o scrisoare simplă în adresa acestora au fost expediate copiile ordonanțelor, reprezentanții companiilor din Marea Britanie și Federația Rusă deja eliberaseră pe numele judecătorului Gherghe Marchitan înscrisuri care ar veni să ateste lipsa obiecțiilor, fapt ce evidențiază că aceștia erau în așteptarea soluției judecătorului Marchitan Gheorghe.

Lipsa interesului debitorilor de a contesta ordonanța judecătorească nr. 2-626/11, nu poate fi temei de absolvire de răspundere a judecătorului, în condițiile în care în speță se constată anume intenția judecătorului de a emite ordonanța în cauză, contrar normelor de drept.

Totodată, Colegiul Penal reiterează că, standardele europene în domeniul protecției independenței judecătorului, fac doar o singură excepție de atragere la răspundere penală a judecătorilor și anume când ilegalitatea a fost comisă în mod intenționat.

Evident, în mod separat carențele legate de procedura emiterii ordonanței judecătorești nr. 2-626/11 reprezintă în esență temeieri, atât pentru derularea unei proceduri disciplinare, cât și pentru exercitarea căilor de atac în vederea desființării actului (în situația în care există părți interesate în desființarea actului), însă amploarea acestor neajunsuri și în special atitudinea judecătorului față de sfidarea crasă a principiilor de drept, operativitatea derulării acțiunilor de la înregistrarea cererii pînă la executarea ordonanței, exclude orice dubiu asupra intenției reale de a sfida ordinea de drept, de a ignora cu bună-știință prevederile aplicabile speței.

Or, maniera în care s-a acționat la emiterea ordonanței judecătorești la solicitarea Compania Valemont properties LTD și multitudinea carențelor este mai mult decât suficientă să alerteze chiar și un observator obiectiv care posedă un nivel minim de cultură juridică despre imposibilitatea admiterii cererii date în condițiile în care aceasta a fost formulată la acel moment.

Atitudinea inculpatului față de aceste carențe, vin să confirme că, scopul în realitate era de a da curs solicitărilor Compania Valemont properties LTD și nicidecum nu de aplica legea, de a respecta spiritul legii.

Instanța de apel apreciază criticile aduse de partea apărării ca fiind declarative și irelevante, or, principiul prezumției nevinovăției nu poate fi interpretat în sensul în care partea acuzării este ținută să aducă probe pînă la momentul în care sunt acceptate de partea apărării.

Astfel, Colegiul Penal a stabilit cu certitudine că, inculpatul Marchitan Gheorghe în mod intenționat a sfidat normele de drept care îl împiedicau emiterea de către acesta la 18 martie 2011 a ordonanței judecătorești nr.2-626/11 și că inculpatul avea intenția de ignora totalmente Legea pentru a emite ordonanța solicitată de debitorul Compania Valemont properties LTD.

Totodată, referitor la învinuirea adusă inculpatului privind efectele acțiunilor sale, care ar fi generat o imagine negativă a sistemului judecătoresc al Republicii Moldova pe plan internațional și pierderea încrederii în instanțele de judecată la nivel național, instanța de fond a considerat necesară excluderea acestui calificativ, în condițiile în care partea acuzării a eșuat să probeze învinuirea în această parte, nefiind cel puțin evidențiat modul în care a fost apreciat nivelul de încredere și respectiv, diminuarea acestuia ca urmare a faptelor infracționale comise de inculpatul Marchitan Gheorghe.

În acest sens, Colegiul Penal atestă că, în această parte, acuzatorul de stat nu a contestat cu apel sentința instanței de fond.

5.6. Cu referire la solicitarea de apel formulată de partea apărării privind încetarea procesului penal pe motiv că, inculpatul a fost scos de sub învinuire pe aceeași faptă, Colegiul Penal reține că, la materialele cauzei a fost anexată ordonanța Procuraturii Anticorupție din 15 septembrie 2020 prin care Marchitan Gheorghe a fost pus sub învinuire în baza art. 42 alin. (5), art. 243 alin. (3), lit. b) Cod Penal;

(f.d. 129-132, vol. III)

Prin ordonanța Procuraturii Anticorupție din 30.09.2020 prin care Marchitan Gheorghe a fost scos de sub urmărire penală în baza art. 42 alin. (5), art. 243 alin. (3), lit. b) Cod Penal, care nu a fost contestată;

(f.d. 107-103, vol. III)

Colegiul Penal reține că, prezenta cauza penală a fost expediată în instanța de judecată pentru examinare în fond, privind învinuirea lui Marchitan Gheorghe *****de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (2), lit. c) Cod Penal.

Prin ordonanța de modificare a acuzații în ședința de judecată din 07.04.2021 s-a modificat învinuirea adusă inculpatului Marchitan Gheorghe incriminându-i săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod Penal.

Colegiul Penal al Curții de Apel menționează faptul că, principiul non bis in idem îl regăsim în art.4 al Protocolului nr. 7 la Convenția europeană a drepturilor omului și libertăților fundamentale, care stipulează: „Nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiasi stat pentru săvârșirea infracțiunilor 5 pentru care a fost deja condamnat printr-o hotărîre definitivă conform legii și procedurii penale ale aceluiasi stat”.

Acest articol se referă nu numai la dreptul de a nu fi judecat, condamnat de două ori pentru aceeași faptă, ci se referă și la dreptul de a nu fi urmărit penal de două ori pentru aceeași faptă. Acest principiu se regăsește și în legislația națională reglementat de art.7 alin.(2) CP „Nimeni nu poate fi supus de două ori urmăririi penale și pedepsei penale pentru una și aceeași faptă”, art.22 alin.(1): „Nimeni nu poate fi urmărit de organele de urmărire penală, judecat sau pedepsit de instanța judecătorească de mai multe ori pentru aceeași faptă”.

Principiul este aplicabil ori de câte ori autoritățile competente formulează din nou împotriva unei persoane o acuzație în materie penală după pronunțarea unei noi hotărîri definitive de condamnare sau de achitare în același stat, hotărîre care se bucură de autoritate de lucru judecat cu privire la această faptă. În cazul dat trebuie să persiste următoarele condiții: a) să existe o hotărîre de condamnare la o pedeapsă penală din cea prevăzută de legea penală, fie de achitare, a unei persoane împotriva căreia a fost formulată o acuzație în materie penală. Nu contează la care grad de jurisdicție s-a adoptat hotărîrea respectivă; b) hotărîrea de condamnare sau de achitare să fie definitivă conform legii și procedurii penale ale statului respectiv, fie prin epuizarea căilor ordinare de atac, fie prin

neexercitarea acestora; c) autoritățile judiciare competente să formuleze din nou aceeași acuzație, privind aceleași fapte cu caracter penal, împotriva aceleiași persoane.

O importanță deosebită pentru unificarea și reorientarea jurisprudenței în materia aplicării principiului discutat, prezintă hotărârea Marii Camere a Curții Europene a Drepturilor Omului din 10.02.2009 în cauza Zolotuhin c. Rusiei (reclamantul fiind condamnat mai întâi, în mod administrativ, apoi pentru aceeași faptă, a fost tras la răspundere penală conform normei Codului penal). Marea Cameră făcând analiza jurisprudenței sale în materia aplicării principiului non bis in idem, inclusiv a hotărârilor sus citate, a decis să adopte o interpretare a acestui principiu, care se întemeiază în mod strict numai pe identitatea de fapte materiale, fără a reține în calitate de criteriu pertinent calificarea juridică diferită a aceluiași fapte.

Se ajunge la o interpretare a principiului în discuție „favorabilă autorului actelor comise”, ceea ce semnifică împrejurarea că, odată ce el a fost recunoscut vinovat și a executat pedeapsa aplicată ori a fost scos de sub urmărirea penală, să nu mai aibă temerea că va fi din nou pus sub urmărirea penală pentru aceleași fapte.

Curtea Europeană a hotărât că, art.4 din Protocolul nr.7 trebuie înțeles în sensul că el interzice urmărirea ori judecarea unei persoane pentru o a două „infracțiune”, în măsura în care aceasta are la origine fapte identice sau fapte care sunt, în substanță aceleași”. Într-o astfel de situație, Curtea va proceda „la propriul ei examen asupra acelor fapte ce constituie un ansamblu de împrejurări concrete, care implică aceeași persoană, toate legale indisociabil între ele în timp și în spațiu, ce au a fi dovedite, pentru a se putea angaja urmărirea penală ori spre a se ajunge la condamnarea autorului acestora”.

Astfel, reeșind din cele analizate supra, Colegiul Penal va respinge ca nefondate alegațiile părții apărării cu privire la faptul că, inculpatul Marchitan Gheorghe a fost scos definitiv de sub învinuire pe faptele incriminate, iar acuizarea îl învinuiește în continuare de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 307 Cod Penal, fapt ce constituie încălcarea art. 4, 21, 25 din Constituție și a principiului „non bis in idem” prevăzut de art. 4 Protocolul 7 CEDO, or, în speță, s-a stabilit că, inculpatul Marchitan Gheorghe anterior a fost scos de sub urmărirea penală pe o altă cauză penală, de învinuire în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (5), art. 243 alin. (3), lit. b) Cod Penal.

Cu referire la alegațiile părții apărării, care în susținerea poziției de apărare a inculpatului Marchitan Gheorghe a făcut referire la precedentul judiciar, instituite prin Decizia definitivă a Curții de Apel Bălți din 15 ianuarie 2020, decizia definitivă a Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 28 mai 2020, decizia irevocabilă a Curții Supreme de Justiție din 07 august 2018, decizia irevocabilă a

Curții Supreme de Justiție din 21 ianuarie 2020, Colegiul Penal notează că, în acord cu prevederile art. 7 alin. (6) Cod de Procedură Penală, hotărârile Curții Constituționale privind interpretarea Constituției sau privind neconstituționalitatea unor prevederi legale sînt obligatorii pentru organele de urmărire penală, instanțele de judecată și pentru persoanele participante la procesul penal.

În acest sens, instanța de apel notează că, atît instanța de fond la exmainarea cauzei penale în prima instanță, cât și instanța de apel, la judecarea cauzei penale în ordine de apel și-au întemeiat soluția pronunțării unei sentințe de condamnare a inculpatului în baza art. 307 alin. (1) Cod Penal în baza prevederilor legale, în baza probelor administrate la materialele cauzei penale, care au fost cercetate și examinate atît în cadrul primei instanței, cât și în instanța de apel, cât și cu concursul analizei faptului dacă condamnarea este justificată, „în afara oricăror dubii rezonabile”, precum și în conformitate cu statuările Curții Constituționale, expuse în Hotărârea Curții Constituționale nr.12 din 28.03.2017, „privind excepția de neconstituționalitate a articolului 307 din Codul penal”, care sunt obligatorii pentru instanțele de judecată.

Tot în susținerea poziției de apărare, s-a invocat că, instanța nu a fost legal constituită, fiind reflectat că, la 26.02.2021 completul format din judecătorii Chironeț Ioana, Mitrofan Livia și Paniș Alexei au pronunțat o sentință de condamnare a judecătorului Sergiu Lebediuc, învinuit în baza art. 307 alin. (1) Cod penal, și liberat de răspundere penală în temeiul art. 53 lit. g) și art. 60 din Codul penal, în legătură cu survenirea prescripției tragerii la răspundere penală, însă, în partea în care instanța își expune propriile argumente, în sentința de condamnare aceasta a inserat text identic, cu sentința din condamnare a ex-judecătorului Igor Vornicescu. Prin urmare, era absolut sigur ca judecătorul Mitrofan Livia, care urma a fi recuzată, a fost obligată să opteze pentru o soluție de condamnare a lui Gheorghe Marchitan, de vreme ce va genera riscuri pentru propria sancționare, ceea ce s-a și întîmplat (*a se vedea cererea de recuzare a judecătorului Mitrofan Livia depusa de subsemnatul avocat din 25.05.2021 (vol. IV, f.d. 1-2) și opinia separată a judecătorului Gheorghe Balan care a examinat cererea de recuzare, anexata la încheierea judecătoriei Chișinău*).

La acest capitol, instanța de apel reține că, prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 27 mai 2019 s-a respins ca neîntemeiată cererea de recuzare înaintată judecătorului Mitrofan Livia de către apărătorul inculpatului Marchitan Gheorghe, avocatul Marchitan Vadim în cadrul examinării cauzei penale de învinuire a lui Marchitan Gheorghe în conformitate cu art. 307 alin. (1) Cod Penal.

Astfel, Colegiul Penal la judecarea cauzei penale nu a stabilit incidența temeiului prevăzut de art. 415 alin. (1), pct. 3) Cod de Procedură Penală, și anume încălcarea prevederilor art. 30, 33-35 Cod de Procedură Penală, or, alegațiile părții

apărării cu privire la recuzarea judecătorului Livia Mitrofan au constituit obiect de examinare și care prin încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 27 mai 2019 au fost respinse ca neîntemeiate.

5.6. În contextul aprecierii probelor administrate la materialele cauzei penale, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, Colegiul Penal va respinge solicitarea de apel formulată de partea apărării privind pronunțarea unei sentințe de achitare, or, în cursul judecării cauzei au fost administrate probe care confirmă cu certitudine vina inculpatului în cele incriminate, iar cele invocate de apărător sub acest aspect sunt estimate de instanța de apel drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, urmărindu-se scopul evitării răspunderii penale.

Or, reieșind din probele prezentate de către partea acuzării și administrate în cadrul cercetării judecătorești de către instanța de judecată, s-a confirmat în totalitate vinovăția inculpatului Marchitan Gheorghe în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod Penal, de către partea acuzării fiind prezentate probe pertinente și concludente, care apreciate din punct de vedere al coroborării lor au demonstrat vinovăția inculpatului în comiterea faptei prejudiciabile.

Dezacordul părții apărării cu sentința instanței de fond este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de judecată a apreciat probele și circumstanțele cauzei, însă, împrejurările enunțate supra denotă în mod concludent că instanța de fond nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de apelant, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că a avut loc fapta de săvârșirea căreia a fost învinuit inculpatul, că această faptă a fost săvârșită de inculpat, fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, fiind constatată vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii, iar solicitarea formulată prin cererea de apel nu poate fi admisă.

5.7. În concluzie, Colegiul Penal a constatat cu certitudine în baza materialelor dosarului penal că inculpatul Marchitan Gheorghe a comis infracțiunea prevăzută de art. 307 alin. (1) Cod Penal.

Instanța de apel reține cu titlu de principiu general recunoscut că sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe examinate de instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.

În temeiul art. 389 alin. (1), (2) Cod de Procedură Penală, (1) Sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată. (2) Sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri sau, în mod exclusiv ori în principal, pe declarațiile

martorilor depuse în timpul urmăririi penale și citite în instanța de judecată în absența lor.

Colegiul Penal și-a întemeiat decizia de menținere a sentinței de condamnare a inculpatului pentru comiterea infracțiunii incriminate atât în baza probelor administrate de către acuzatorul de stat, care au fost cercetate și examinate atât în cadrul primei instanței, cât și în instanța de apel, cât și cu concursul analizei faptului dacă condamnarea este justificată, „în afara oricăror dubii rezonabile” (hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată în cauza Irlanda c. Regatul Unit, 18 ianuarie 1978).

În acest sens, instanța de apel reține cu referire la procesul de apreciere a probelor că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a conturat standardul „dincolo de orice îndoială rezonabilă”, care presupune că, pentru a putea fi pronunțată o soluție de condamnare, acuzația trebuie dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Existența unor probe dincolo de orice îndoială rezonabilă constituie o componentă esențială a dreptului la un proces echitabil și instituie în sarcina acuzării obligația de a proba toate elementele vinovăției într-o manieră aptă să înlăture dubiul (*hotărârea Bragadireanu contra României, 06 decembrie 2006; hotărârea Orhan contra Turciei din 18 iunie 2002*).

Astfel, Colegiul Penal a constatat în afara oricăror dubii rezonabile că acțiunile inculpatului Marchitan Gheorghe întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 307 alin. (1) Cod Penal.

5.8. În temeiul art. 409 alin. (2) Cod de Procedură Penală, (2) În limitele prevederilor arătate în alin.(1), instanța de apel este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze aspectele de fapt și de drept ale cauzei, însă fără a înrăutăți situația apelantului.

Colegiul Penal reține că, prin sentință, instanța de fond a dispus liberarea inculpatului Marchitan Gheorghe *****de răspundere penală, în temeiul art. 53 lit. g) și art. 60 din Codul penal, în legătură cu survenirea prescripției tragerii la răspundere penală.

În temeiul art. 409 alin. (2) Cod de Procedură Penală, Colegiul Penal în afară de temeiurile invocate de apelant, examinând aspectele de fapt și de drept ale cauzei, atestă că, la caz a expirat termenul de prescripție de trageră la răspundere penală, iar în conformitate cu prevederile art. 389 alin. (4), pct. 3) Cod de Procedură Penală, inculpatul Marchitan Gheorghe urmează a fi liberat de pedeapsa penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție.

Or, instanța de fond eronat a dispus liberarea de răspundere penală a inculpatului Marchitan Gheorghe în legătură cu expirarea termenului de prescripție, deoarece instanța de fond constatând în partea descriptivă a sentinței vinovăția inculpatului Marchitan Gheorghe în comiterea infracțiunii prevăzute la

art. 307 alin. (1) Cod Penal urma să pronunțe o sentință de condamnare în privința inculpatului în baza art. 307 alin. (1) Cod Penal, iar potrivit rigorilor prevăzute la art. 389 alin. (4), pct. 3) Cod de Procedură Penală, *sentința de condamnare se adoptă: fără stabilirea pedepsei, cu liberarea de răspundere penală în cazurile prevăzute în art. 57 și 58 din Codul penal, cu liberarea de pedeapsă în cazul prevăzut în art. 93 din Codul penal sau al expirării termenului de prescripție.*

În contextul dat, Colegiul Penal reține că, cauza penală de învinuire a lui Marchitan Gheorghe de comiterea infracțiunii prevăzute de art.307 din Codul penal, a fost deferită instanței de fond abia la data de 07 martie 2017, în condițiile în care ordonanța nr.2-626/11 a fost în vizorul organelor procuraturii încă în luna aprilie 2014.

Pentru comiterea infracțiunii prevăzute la art. 307 alin.(1) din Codul penal Legislatorul a prevăzut pedeapsa cu amendă în sumă de la 650 la 1150 unități convenționale sau cu închisoare de până la 5 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 5 ani.

Conform art.16 alin.(3) din Codul penal, infracțiuni mai puțin grave se consideră faptele pentru care legea penală prevede pedeapsa maximă cu închisoare pe un termen de până la 5 ani inclusiv.

În sensul normelor de drept citate supra se impune concluzia că inculpatul Marchitan Gheorghe a comis o infracțiune mai puțin gravă.

Conform art.60 alin.(1) lit. b) din Codul penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat următoarele termene 5 ani de la săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave.

Art.60 alin.(2) din Codul penal, prescripția curge din ziua săvârșirii infracțiunii și până la data rămînerii definitive a hotărârii instanței de judecată.

În condițiile în care inculpatul Marchitan Gheorghe a emis ordonanța nr.2-626/11 la 18 martie 2011, prin prisma prevederilor art. 60 din Codul penal prescripția tragerii la răspundere penală pentru fapta comisă a survenit încă până la expedierea cauzei penale pentru examinare în fond.

În conformitate cu prevederile art.389 alin.(4) pct.3) din Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă fără stabilirea pedepsei, cu liberarea de răspundere penală în cazurile prevăzute în art. 57 și 58 din Codul penal, *cu liberarea de pedeapsă în cazul prevăzut în art.93 din Codul penal sau al expirării termenului de prescripție.*

Prin urmare, inculpatul Marchitan Gheorghe recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod Penal urmează a fi liberat de pedeapsa penală în temeiul art. 60 alin. (1), lit. b) Cod Penal.

6. Pentru motivele expuse mai sus, în conformitate cu art. 415 alin. (1), pct. 2) Cod de Procedură Penală, Colegiul Penal va admite apelul declarat de avocatul

Vadim Marchitan în interesele inculpatului Marchitan Gheorghe împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 septembrie 2022, casând sentința parțial, inclusiv și din oficiu în baza art. 409 alin. (2) CPP al RM, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

7. În conformitate cu art. art. 409 alin. (2), 415 alin. (1), pct. 2), 417-418 Cod de Procedură Penală al RM, Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău –

D E C I D E:

Apelul declarat de avocatul Vadim Marchitan în interesele inculpatului Marchitan Gheorghe împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 septembrie 2022, se admite, casând sentința parțial, inclusiv și din oficiu în baza art. 409 alin. (2) CPP al RM, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Marchitan Gheorghe *****recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 307 alin. (1) Cod Penal al RM se liberează de pedeapsa penală în temeiul art. 60 alin. (1), lit. b) Cod Penal al RM.

În rest, dispozițiile sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 septembrie 2022, se mențin.

Decizia este susceptibilă de a fi pusă în executare din momentul adoptării, însă poate fi atacată cu recurs în Curtea Supremă de Justiție a RM în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Președintele ședinței, judecător: ***Oxana***
Robu

Judecător: ***Silvia***
Gîrbu

Judecător: ***Stelian***
Teleucă

„În conformitate cu prevederile alin.8 art.339 CPP al RM, dacă unul dintre judecătorii completului de judecată nu are posibilitatea de a semna hotărîrea, în locul lui semnează președintele ședinței. În legătură cu demisia judecătorilor Curții de Apel Chișinău, Silvia Gîrbu și Stelian Teleucă din 08.05.2024 în locul acestora semnează președintele ședinței, judecătorul Oxana Robu”.

Președintele ședinței, judecător:
Robu

Oxana